

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 925

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 28 septembrie 2021

SUMAR

	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 30 din 17 mai 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	2–7
INIȚIATIVE LEGISLATIVE ALE CETĂȚENILOR POTRIVIT LEGII NR. 189/1999	
Proiect de lege — Legea suveranității — Legea pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român	8–31

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 30

din 17 mai 2021

Dosar nr. 497/1/2021

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Mădălina Elena Grecu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adrian Remus Ghiculescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 497/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, respectiv dacă dispoziția modificată se aplică doar executărilor silită începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018 sau se aplică și cererilor de stabilire a despăgubirilor introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018, indiferent de data la care a fost formulată cererea de executare silită”.

5. Magistratul-asistent învederează că la dosarul cauzei au fost depuse raportul întocmit, comunicat părților, și punctul de vedere din partea apelantei.

6. Președintele completului, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea din 25 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 681/336/2019, Tribunalul Maramureș — Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

II. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

8. Codul de procedură civilă

Art. 906 alin. (4) — forma anterioară modificării aduse prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018 — „[...] Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalității debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părților.”

Art. 906 alin. (4) — forma ulterioară modificării aduse prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018 — „[...] Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalității debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părților. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalități de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu își execută obligația prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă.”

III. Expunerea succintă a procesului

9. Prin Sentința civilă nr. 2.162 din 27 noiembrie 2019, Judecătoria Vișeu de Sus a admis cererea formulată de reclamanta A în contradictoriu cu pârâta B și a stabilit suma definitivă datorată reclamantei de pârâtă, aceasta fiind de 45.000 lei, cu cheltuieli de judecată.

10. În motivare s-a reținut, în esență, că, prin Sentința civilă nr. 370 din 28 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.199/336/2016, Judecătoria Vișeu de Sus a dispus obligarea pârâtei din prezenta cauză la plata către reclamantă a unor penalități în cuantum de 500 lei/zi de întârziere, începând cu 14 aprilie 2016 și până la data executării titlului executoriu reprezentat de Decizia civilă nr. 623/A/2015 a Tribunalului Maramureș.

11. S-a apreciat că, între momentul pronunțării Sentinței civile nr. 370 din 28 februarie 2017 și data înregistrării acțiunii ce face obiectul prezentei cauze, pârâta nu și-ar fi îndeplinit obligația prevăzută în Decizia civilă nr. 623/A/2015 a Tribunalului Maramureș, anume aceea de a comunica reclamantei răspunsul la Cererea din 17 iunie 2013, cu scrisoare recomandată prin poștă; în consecință, a fost admisă cererea reclamantei, stabilindu-se în sarcina pârâtei obligația de a-i achita cu titlu de penalități suma definitivă de 45.000 lei.

12. Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta B, solicitând admiterea apelului, modificarea în totalitate a hotărârii atacate și respingerea acțiunii formulate de reclamantă prin care s-a solicitat fixarea sumei definitive cu titlu de penalități, iar în subsidiar, modificarea în parte a sentinței instanței de fond, în sensul stabilirii unei sume definitive având o valoare mai redusă.

13. În opinia sa, apelanta a apreciat că soluția pronunțată de instanța de fond este nelegală și neîntemeiată, deoarece au fost greșit respinse excepțiile invocate, iar acțiunea a fost admisă, deși nu erau îndeplinite prevederile legale.

14. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, „Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalității debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părților. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalități de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu își execută obligația prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă”.

15. Din dispozițiile legale anterior citate rezultă faptul că cererea creditorului privind stabilirea sumei definitive datorate de debitor cu titlu de penalități poate fi admisă doar dacă sunt întrunite următoarele condiții: s-a pronunțat anterior o încheiere definitivă de aplicare a penalităților și debitorul nu și-a executat obligațiile stabilite în sarcina sa prin titlul executoriu nici într-un termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităților, or, în speță, nu sunt întrunite aceste condiții, aprecierile contrare ale instanței de fond fiind neîntemeiate.

16. Raportat la susținerile părților și la aspectele invocate de acestea cu ocazia concluziilor formulate, în ședința publică din 9 iulie 2020, instanța, din oficiu, a pus în discuția părților dacă înțeleg să formuleze cerere de sesizare a instanței supreme pentru lămurirea chestiunilor de drept invocate sau dacă se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

17. La 11 noiembrie 2020 apelanta B a depus la dosar o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unor chestiuni de drept, pentru a lămuri, de principiu, în ce măsură prevederile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în forma modificată de art. 1 pct. 68 din Legea nr. 310/2018, se aplică: (A) exclusiv executărilor silită demarate ulterior datei de 22 decembrie 2018 sau (B) cererilor creditorilor înregistrate pe rolul instanțelor ulterior datei de 22 decembrie 2018, prin care solicită stabilirea despăgubirilor definitive.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

18. Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

19. Tribunalul a apreciat admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 68 din Legea nr. 310/2018, respectiv dacă dispoziția modificată se aplică doar executărilor silită începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018 sau se aplică și cererilor de stabilire a despăgubirilor introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018, indiferent de data la care a fost formulată cererea de executare silită, depinde soluționarea apelului declarat, respectiv dacă acesta este admisibil sau nu.

20. Totodată, instanța a considerat ca fiind îndeplinite în mod cumulativ condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii reglementate prin dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

21. Astfel, Dosarul nr. 681/336/2019 se află pe rolul Tribunalului Maramureș, iar potrivit primei condiții stabilite de art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție poate fi făcută de un complet de judecată care funcționează în cadrul tribunalului.

În prezenta cauză, soluția ce urmează a se pronunța este una definitivă, indiferent de admisibilitatea sau inadmisibilitatea apelului declarat. Cererea este una formulată în fața de executare silită, iar în privința acestor cereri declararea recursului este exclusă.

22. A treia condiție prevăzută de dispoziția legală se referă la chestiunea de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea în fond a cauzei.

Prin cererea de chemare în judecată formulată, reclamanta A a solicitat stabilirea sumei definitive care se datorează cu titlu de penalități, sumă ce urmează a fi calculată de la 28 februarie 2017 până la data pronunțării încheierii.

Temeiul de drept invocat este art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalității debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părților. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalități de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu își execută obligația prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă”.

Această formă a art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă era în vigoare la data la care a fost formulată cererea care face obiectul Dosarului nr. 681/336/2019.

Executarea silită a început la 2 februarie 2016, cererea de executare silită fiind înregistrată la 29 ianuarie 2016 la Societatea Civilă Profesională de Executori Judecătorești C.

La 2 august 2016 a fost formulată de către A cererea de obligare a B la plata sumei de 500 lei/zi cu titlu de penalități pentru neexecutarea obligației stabilite prin titlul executoriu reclamantei A.

Potrivit art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în forma în vigoare la data la care a început executarea silită (2 februarie 2016), dar și la data la care a fost stabilită în sarcina debitoarei penalitatea datorată pentru fiecare zi de întârziere

(Cererea formulată la 2 august 2016 a fost soluționată la 28 aprilie 2017), încheierea pronunțată de prima instanță, dată cu citarea părților, era o încheiere definitivă, nesusceptibilă de apel.

În prezenta cauză s-a invocat, din oficiu, excepția inadmisibilității apelului, astfel că această problemă de drept duce la soluționarea litigiului dedus judecătii în calea de atac.

23. În privința noutății problemei de drept sesizate, instanța reține, din verificările efectuate, faptul că nu a fost identificată jurisprudență ulterioară Deciziei nr. 59/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în litigiul în care executarea silită a început anterior datei de 21 decembrie 2018, iar cererea de stabilire a sumei definitive cu titlu de despăgubire să fie formulată după modificarea adusă art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

24. De asemenea, instanța reține că nu a fost identificată la data admiterii cererii de sesizare existența unei hotărâri în cuprinsul căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra acestei probleme de drept, iar această normă juridică nu face obiectul analizei în cadrul procedurii recursului în interesul legii.

Prin Decizia nr. 59/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost respinsă ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul Dolj, iar starea de fapt și chestiunea de drept care au făcut obiectul deciziei amintite sunt parțial diferite de cele din prezenta cauză.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

25. În aprecierea completului de judecată, în cauză sunt incidente prevederile art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă, anume „procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi”.

26. Prevederile art. 906 din Codul de procedură civilă sunt incluse în „Cartea a V-a — Despre executarea silită”. Din acest punct de vedere se poate reține că legea veche este legea în forma în vigoare la data la care a început executarea silită, formă care excludea posibilitatea de a exercita apelul împotriva încheierii de stabilire a sumei definitive stabilite de instanța de executare.

27. Această formă a art. 906 din Codul de procedură civilă era cunoscută de creditor și de debitor la începutul executării silite, iar partea interesată avea reprezentarea că va putea fi formulată o cerere prin care în mod definitiv în primă instanță să fie stabilită suma definitivă stabilită cu titlu de penalități.

28. Mai mult, procedura stabilită de art. 906 din Codul de procedură civilă, demarată odată cu cererea de obligare a debitorului să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu, a fost începută anterior modificării aduse art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

29. Raportat la data la care a fost încuviințată cererea de executare este aplicabilă dispoziția din cuprinsul art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă în forma în vigoare la data încuviințării executării silite. Prevederile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310/2018, sunt aplicabile executărilor silite începute după intrarea în vigoare a acestui act normativ.

30. Pe de altă parte, s-a arătat de către apelantă că, în cuprinsul Deciziei nr. 59 din 9 decembrie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit:

„50. Așadar, în noua reglementare a alin. (4) al art. 906 din Codul de procedură civilă, aplicabilă însă doar cererilor introduse ulterior intrării în vigoare a noului act normativ, conform art. 24 din Codul de procedură civilă, suprimarea mențiunii «definitivă», în privința încheierii pe care instanța o pronunță pe acest temei legal, este semnalul clar al schimbării opțiunii legiuitorului asupra soluției legislative inițiale, în care astfel de cereri se judecau în primă și ultimă instanță de

judecătorie și pe care a abandonat-o în favoarea unei judecăți efectuate în două grade de jurisdicție (fond și apel), doar în ceea ce privește cererile de fixare a sumelor definitive datorate creditorului de către debitor cu titlu de penalități de întârziere.

51. Textul modificator nu are rol de clarificare a textului de bază, întrucât modificarea a constat — în teza alineatului care interesează analiza — în abandonarea termenului «definitivă», care marca neîndoielnic ideea că încheierea pronunțată de instanță era una nesusceptibilă de vreo cale de atac. Prin urmare, modificarea adusă s-a întemeiat, în mod clar, pe o schimbare a soluției legislative inițiale a legiuitorului, astfel că o interpretare a normei legale în care aceasta a fost încorporată — respectiv a art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă în forma în vigoare la data sesizării instanțelor cu cererea creditorului, anume 30 iulie 2018 — care să corespundă noii soluții legislative (în sensul concluzionării asupra posibilității exercitării apelului împotriva încheierii de respingere) are la bază un deziderat care nesocotește chiar opțiunea legiuitorului, care — se dovedește — a fost corect descifrată prin Decizia nr. 73/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

31. În cuprinsul considerentelor de la punctele 50 și 51 din Decizia nr. 59/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se face referire la forma în vigoare a art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, la data formulării cererii de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalități.

32. În prezenta cauză executarea silită a început anterior datei la care a fost modificat art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, iar cererea de stabilire a sumei definitive a fost formulată ulterior modificării, când intenția legiuitorului era ca astfel de cereri să beneficieze de dublul grad de jurisdicție, fiind admisibilă calea de atac a apelului.

33. În concluzie, în funcție de modul de interpretare a dispozițiilor arătate, prevederi care vizează aplicarea în timp a normei adoptate în cuprinsul art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, depinde soluționarea căii de atac.

34. Este adevărat că prezenta problemă nu este una de fond, ci una de drept procesual civil, însă prin lămurirea acestei probleme de drept urmează a se stabili admisibilitatea apelului și implicit posibilitatea instanței de apel de a statua în fapt și în drept asupra cererii deduse judecătii. Acest aspect a fost reținut de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în cuprinsul Deciziei nr. 59/2019.

VI. Punctul de vedere al părților

35. Apelanta B a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, există o chestiune de drept care trebuie supusă dezlegării, această chestiune de drept a fost ridicată în fața instanței care soluționează în ultimă instanță această cauză și chestiunea de drept este esențială în vederea tranșării problemei. Ca interpretare, s-a arătat că s-ar aplica distinct, raportat la cererea făcută de creditor cu forma în vigoare la momentul la care s-a făcut cererea dedusă judecătii, nu global pe cererea de executare silită.

36. Intimata nu s-a pronunțat pe cererea de sesizare a instanței supreme.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

37. Din punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel s-au conturat interpretări diferite ale problemei de drept ce formează obiectul sesizării, după cum urmează:

— într-o primă orientare s-a apreciat că dispoziția modificată se aplică doar executărilor silite începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018, în acest sens exprimându-se: Judecătoria Sibiu, Judecătoria Bacău, Tribunalul Neamț, Judecătoria Piatra-Neamț, Judecătoria Roman, Judecătoria Târgu-Neamț, Judecătoria Brașov, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Tribunalul București, Tribunalul Giurgiu și instanțele arondate, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul

Teleorman, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Roșorii de Vede, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Videle, Judecătoria Zimnicea, Tribunalul Maramureș, Judecătoria Vișeu de Sus, Judecătoria Dragomirești, Tribunalul Cluj, Tribunalul Sălaj, Judecătoria Medgidia, Judecătoria Măcin, Tribunalul Galați, Judecătoria Brăila, Curtea de Apel Iași, Tribunalul Iași, Judecătoria Iași, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Judecătoria Rădăuți, Judecătoria Fălticeni, Tribunalul Suceava, Judecătoria Botoșani, Judecătoria Sighișoara, Tribunalul Maramureș și Tribunalul Caraș-Severin;

— într-o a doua orientare s-a arătat că dispoziția modificată se aplică cererilor de stabilire a despăgubirilor introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018, indiferent de data la care a fost formulată cererea de executare silită, așa cum rezultă din punctele de vedere exprimate de Tribunalul Bacău, Judecătoria Moinești, Judecătoria Buftea, Judecătoria Cornetu, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Năsăud, Judecătoria Jibou, Judecătoria Pașcani și Tribunalul Arad.

38. *Ministerul Public* a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării formulate de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă.

VIII. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale**

39. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.978/1/2019 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dolj — Secția I civilă în Dosarul nr. 20.291/215/2018 pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „În situația în care prima instanță a respins cererea de fixare a sumei definitive ce i se datorează creditorului cu titlu de penalități, în temeiul art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, hotărârea primei instanțe este susceptibilă de a fi atacată cu o cale de atac, respectiv apel?”.

Prin Decizia nr. 16 din 6 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 13 aprilie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, nu este admisibilă formularea mai multor cereri de fixare a sumei definitive datorate de debitor cu titlu de penalități.

Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 22 noiembrie 2017, îndreptată prin Încheierea din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 25 octombrie 2018, a instanței supreme, a statuat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, încheierea de soluționare a cererii de obligare la plata de penalități pe zi de întârziere a debitorului unei obligații de a face sau a nu face, evaluabile sau neevaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluția adoptată de instanța de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii creditorului.

40. Din verificările efectuate rezultă că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în repetate rânduri, asupra constituționalității dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Astfel, textul de lege a fost criticat din perspectiva lipsei unei căi de atac împotriva încheierilor pronunțate în acest caz de instanța de executare, ceea ce ar îngredi accesul liber la justiție.

În acest sens au fost pronunțate, spre exemplu, deciziile nr. 272 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 18 iulie 2017; nr. 380 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 22 august 2017; nr. 525 din 11 iulie 2017, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 26 septembrie 2017; nr. 326 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 6 septembrie 2018; nr. 643 din 16 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 18 martie 2019; nr. 624 din 9 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 5 martie 2019; nr. 202 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 9 iulie 2019, etc.

IX. **Raportul asupra chestiunii de drept**

41. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că sesizarea nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege.

X. **Înalta Curte de Casație și Justiție Asupra admisibilității sesizării**

42. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

43. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, respectiv:

- a) existența unei cauze în curs de judecată;
- b) judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- c) ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- d) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

44. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ.

45. În plus, problema de drept trebuie să fie reală, să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că, pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecării, este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

46. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că ele se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

47. Astfel, litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată; cauza care formează obiectul judecării în apel se află în competența unui complet de judecată al Tribunalului Maramureș — Secția I civilă, cauza fiind soluționată în primă instanță de Judecătoria Vișeu de Sus conform normei de competență materială și teritorială.

48. Textul de lege supus interpretării Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel cum este reglementat prin Legea nr. 310/2018, în noua formulă legislativă, prevede că „(...) instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părților”.

49. Cererea reclamantei creditoare prin care solicită fixarea sumelor definitive datorate creditorului de către debitor cu titlu de penalități de întârziere este formulată la judecătoria la data de

27 martie 2019, ulterior modificărilor legislative ale dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, aduse prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018.

50. Prezenta sesizare privește „modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018”, întrebarea prealabilă fiind aceea dacă dispoziția modificată privind înlăturarea caracterului definitiv al încheierii pronunțate de judecătorești se aplică doar executărilor silite începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018 sau se aplică și cererilor de stabilire a despăgubirilor introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018, cum este cazul cererii formulate în cauza dedusă judecătorești.

51. Întrucât chestiunea de drept sesizată vizează chiar posibilitatea de a ataca încheierea judecătorești de soluționare a cererii creditorului formulate în temeiul și în circumstanțele descrise de art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, trebuie acceptat (mai înainte de admiterea fondului acesteia, spre a nu se prejudeca sesizarea) că — cel puțin din punct de vedere formal — primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite.

52. În ceea ce privește a treia condiție, cerința ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de chestiunea de drept ce face obiectul sesizării face ca procedura de unificare, reglementată prin dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, să fie circumscrisă, în principal, chestiunilor de drept material, iar celor de procedură doar în măsura în care soluția adoptată ori prefigurată a fi adoptată în cauza ce a generat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție ar fi determinată în mod direct și necesar de aplicarea unor norme și instituții de drept procesual.

53. Deși problema supusă analizei instanței supreme este una de drept procesual civil (iar nu de drept material), și anume aplicarea în timp a dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, se constată că, în mod evident, de lămurirea chestiunii admisibilității apelului depinde soluționarea pe fond a cauzei.

54. Nu este îndeplinită însă condiția privind noutatea chestiunii de drept, orientarea instanțelor de judecată spre o anumită interpretare a normelor analizate prin hotărârile judecătorești pronunțate făcând ca respectiva chestiune de drept supusă dezbaterii să își piardă caracterul de noutate.

55. Noutatea reprezintă o condiție distinctă de cea a lipsei statuării asupra acesteia de către Înalta Curte de Casație și Justiție, iar în lipsa unei definiții a „noutății” și a unor criterii de determinare a acestei noțiuni în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența sa anterioară (spre exemplu, Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 4 din 14 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 19 februarie 2019; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015).

56. Pe de altă parte, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor în urma unei interpretări aplicate, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

57. Din această perspectivă se consideră că, în speță, nu este îndeplinită condiția noutății, având în vedere numărul mare de hotărâri judecătorești pronunțate în materie, așa cum rezultă din datele prezentate la capitolul VII „Jurisprudența instanțelor naționale în materie” din prezenta decizie.

58. În cauză s-a solicitat instanței supreme să statueze asupra prevederilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat în decembrie 2018 prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, text normativ asupra căruia instanțele s-au pronunțat încă din cursul anului 2019. S-a putut observa, din multitudinea hotărârilor judecătorești comunicate în prezentul dosar, în considerarea jurisprudenței instanțelor naționale în materie, că dovada soluționării prezentei probleme de drept exista anterior actului de sesizare a instanței supreme.

59. În opinia cvasiunanimă, susținută de jurisprudența reținută deja și de punctele de vedere teoretice exprimate de instanțele consultate, se concluzionează că în procedurile execuționale în curs sunt aplicabile dispozițiile nemodificate ale art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, norma modificată aplicându-se doar executărilor silite începute după data intrării în vigoare a Legii nr. 310/2018 (reținându-se astfel caracterul definitiv al încheierilor, nesupuse apelului). Se susține că dispozițiile art. 906 alin. (4), cuprinse în capitolul IV „Executarea silită a altor obligații de a face sau a obligațiilor de a nu face” titlul III „Executarea silită directă” cartea a V-a „Despre executarea silită” din Codul de procedură civilă, reglementează executarea silită directă a obligațiilor de a face, altele decât cele de predare a unor bunuri mobile sau imobile, precum și executarea silită în natură a obligațiilor de a nu face. Aceste dispoziții reglementează deci aspecte incidente în cadrul executării silite, astfel că vor fi aplicabile în forma în vigoare la data începerii executării silite, neexistând o dispoziție care să deroge și să stabilească altfel.

60. În punctul de vedere contrar exprimat în practica judiciară (câteva hotărâri), se opinează în sensul existenței căii de atac a apelului împotriva acestor încheieri, argumentându-se că dispozițiile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, modificat prin Legea nr. 310/2018, se aplică cererilor adresate instanțelor judecătorești după intrarea în vigoare a modificărilor, indiferent de data la care a fost formulată cererea de executare silită. Se apreciază că cererea formulată de creditor pentru stabilirea penalităților este o cerere distinctă de cererea de executare silită, chiar dacă are legătură cu aceasta. De asemenea, se reține că cererea de stabilire a sumei definitive constituie un „proces” în sensul art. 24 din Codul de procedură civilă și nu este „executare silită” în sensul aceluiași articol.

61. Cum însăși examinarea hotărârilor depuse la dosarul cauzei relevă faptul că s-a conturat o opinie cvasiunanimă a instanțelor de judecată, susținută de argumentele reținute în hotărârile anexate, cerința de noutate a chestiunii de drept nu poate fi apreciată ca fiind îndeplinită. Aceasta deoarece condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*). Prin urmare, existența unei practici judiciare relevă că instanța supremă nu mai poate fi sesizată pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscit-o nemaifiind, prin urmare, nouă. Așadar, cerința noutății chestiunii de drept nefiind îndeplinită, devine inutilă examinarea condiției privind gradul de dificultate al problemei de drept.

62. Condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat anterior este îndeplinită, deoarece nu se poate aprecia ca fiind incidentă Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul

pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dolj — Secția I civilă în Dosarul nr. 20.291/215/2018 pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, cu privire la următoarea chestiune de drept: „În situația în care prima instanță a respins cererea de fixare a sumei definitive ce i se datorează creditorului cu titlu de penalități, în temeiul art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, hotărârea primei instanțe este susceptibilă de a fi atacată cu o cale de atac, respectiv apel?”

63. Din analiza acelei sesizări rezultă că atât starea de fapt, cât și chestiunea de drept care a făcut obiectul deciziei amintite sunt diferite de cele din prezenta cauză, astfel că nu pot fi reținute ca fiind relevante în dezlegarea problemei de drept care formează obiectul sesizării de față.

64. În acest sens se are în vedere că litigiul în care a fost formulată sesizarea prealabilă menționată a avut drept obiect o cerere înregistrată pe rolul Judecătoriei Craiova — Secția civilă la 30 iulie 2018, în vederea stabilirii sumei definitive datorate reclamantului cu titlu de penalități, ca urmare a neexecutării obligației stabilite prin titlul executoriu reprezentat de Decizia civilă nr. xxxx din 17 iunie 2013, pronunțată de Tribunalul Dolj — Secția I civilă.

65. În acest context factual, în stadiul procesual al apelului, Tribunalul Dolj — Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă, în situația în care prima instanță a respins cererea de fixare a sumei definitive ce i se datorează creditorului cu acest titlu, hotărârea pronunțată este sau nu supusă căii de atac a apelului.

66. Așadar, în cadrul litigiului în care a fost formulată acea sesizare, cererea de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalități era înregistrată anterior modificării art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 310/2018, și anume la data de 30 iulie 2018, în timp ce chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării *pendinte* s-a ivit în contextul în care procedura de executare silită a început la 2 august 2016, iar cererea de stabilire a sumei definitive a fost formulată la data de 27 martie 2019, deci ulterior modificării legislative.

67. Din perspectiva problemei de drept supuse analizei instanței supreme în sesizarea anterioară, aceasta a constatat în recunoașterea caracterului definitiv al încheierilor pe care le

pronunță instanța de executare în derularea procedurii instituite prin art. 906 din Codul de procedură civilă, indiferent de soluția dată cererilor (de admitere sau respingere), pornind de la dreptul comun în privința hotărârilor pe care le pronunță instanța de executare conform art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă și de la recunoașterea caracterului derogatoriu de la acest regim al încheierilor la care se referă art. 906 din cod.

68. În schimb, prin sesizarea de față se invocă o chestiune care vizează aplicarea în timp a normei cuprinse în art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, punându-se întrebarea dacă „dispoziția modificată se aplică doar executărilor silită începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018 sau se aplică și cererilor de stabilire a despăgubirilor introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018, indiferent de data la care a fost formulată cererea de executare silită”.

69. Această problemă de drept nu a făcut obiectul sesizării precedente, astfel că Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu poate fi reținută ca o statuare anterioară a instanței supreme asupra aplicării în timp a prevederilor modificate ale art. 906 din Codul de procedură civilă.

70. Reamintind premisele stabilirii elementului de noutate a chestiunii de drept a cărei interpretare se solicită, și anume asigurarea funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare, precum și evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii, este evident că procedura pronunțării unei hotărâri prealabile nu este chemată să dea o soluție unei practici deja existente, astfel cum s-a arătat, ci scopul său este acela de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept, cu caracter de noutate.

71. În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010 nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în privința chestiunilor de drept noi.

Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția I Civilă în Dosarul nr. 681/336/2019 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, respectiv dacă dispoziția modificată se aplică doar executărilor silită începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018 sau se aplică și cererilor de stabilire a despăgubirilor introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 310/2018, indiferent de data la care a fost formulată cererea de executare silită”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 mai 2021.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

INIȚIATIVE LEGISLATIVE ALE CETĂȚENILOR POTRIVIT LEGII Nr. 189/1999

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1 — Titlul proiectului de act normativ

„Legea suveranității — Legea pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român”

Secțiunea a 2-a — Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale

În ultimii ani, cu precădere în ultimul an și jumătate ulterior apariției virusului SARS-CoV-2, în legislația românească au fost adoptate o serie de norme care contravin, fie punctual, fie în ansamblul lor, spiritului și literei Constituției României, republicată. Această stare de fapt și de drept este de natură a afecta în mod grav și direct suveranitatea statului român reglementată de articolul 1 alineatul 1 din Constituție, suveranitatea fiind înțeleasă atât ca drept al națiunii la identitate și autodeterminare, cât și ca stare de drept conformă cu ordinea constituțională.

Reacția la situația de stres la care a fost supus statul și cetățeanul român ca urmare a apariției stării pandemice începând cu luna martie a anului 2020 și până în prezent, atât din punct de vedere economic, cât și social, a relevat o serie de disfuncționalități la nivelul instituțiilor statului român de natură a afecta în mod direct, fundamental și ireversibil suveranitatea națională.

Nu în ultimul rând, conform concluziilor Rezoluției Parlamentului European din 13 noiembrie 2020 referitoare la impactul măsurilor privind COVID-19 asupra democrației, statului de drept și drepturilor fundamentale [2020/2790(RSP)] rezultă că și în România s-a profitat de legislația lacunară care lasă loc unor derapaje periculoase pentru drepturile și libertățile cetățeanului român, pentru dezvoltarea durabilă economică și socială, dar și pentru coerența și corecta funcționare a instituțiilor de siguranță din România, lucru care a avut ca rezultat încălcarea drepturilor și libertăților constituționale.

Mai mult decât atât, în adoptarea măsurilor restrictive prin legi și acte normative pentru gestionarea situației de criză generate de pandemia de COVID-19, autoritățile din România nu au respectat niciodată principiul proporționalității cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al crizei și nici principiul aplicării nediscriminatorii a respectivelor măsuri restrictive, principii expres reglementate de articolul 53 alineatul (2) din Constituția României în vederea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Având în vedere cele de mai sus, rezultă necesitatea imediată a prezentei inițiative legislative în vederea remedierii situației descrise.

Soluția normală și imediată este legiferarea unei reglementări unice care să corecteze starea de drept descrisă anterior prin concentrarea și implementarea unor măsuri punctuale menite a consolida suveranitatea națională aparținând poporului român. Evoluțiile economice, sociale și politice interne și internaționale din ultimii ani au avut ca efect subminarea pronunțată a suveranității poporului român.

Suveranitatea populară reprezintă dreptul poporului de a-și decide singur viitorul și de a stabili prioritățile statului, organizarea și funcționarea acestuia, precum și dreptul poporului de a controla activitatea statului.

Conform articolului 2 alineatul (2) din Constituția României, republicată, „Suveranitatea națională aparține poporului român...”

Realitatea la zi demonstrează că rigorile Constituției nu se mai găsesc în calitatea vieții cetățenilor României.

Suprimarea suveranității populare și haosul existent în relațiile dintre cele trei puteri, legislativă, executivă și judecătorească, anulează conceptul de democrație constituțională și contribuie la invalidarea contractului social existent între popor și autoritățile sale.

Astfel, poporul român nu mai poate dispune suveran de resursele naturale, materiale și umane existente pe teritoriul țării, autoritățile instituie măsuri medicale abuzive împotriva propriilor cetățeni, procesul electoral este fraudat în mod sistematic, iar serviciile de informații nu mai sunt în slujba poporului român.

Din aceste motive, și nu în ultimul rând, pentru a reda poporului suveranitatea garantată prin Constituție au devenit necesare unele modificări legislative, precum și introducerea unor noi norme legale prin care suveranitatea să fie reglementată și impusă mult mai explicit.

11. În cazul proiectelor de acte normative care transpun legislație comunitară sau creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia, se vor specifica doar actele comunitare în cauză, însoțite de elementele de identificare ale acestora.	Nu au fost identificate documente în legislația comunitară în domeniu.
---	--

2. Schimbări preconizate

Legea suveranității are ca unic obiect de reglementare restaurarea suveranității și a stării de drept, astfel cum sunt acestea prevăzute de articolul 1 alineatul 1 din Constituția României. Unicitatea reglementării în materia suveranității naționale este concretizată prin modificări ale unor reglementări în materii conexe, indispensabile realizării scopului urmărit.

Aceste modificări se constituie în mijloace prin care se consolidează suveranitatea și starea de drept în România. Proiectul legislativ pleacă de la rigoarea constituțională conform căreia suveranitatea aparține poporului român și că aceasta se fundamentează pe patru piloni:

1) întărirea și garantarea drepturilor și libertăților cetățeanului, precum și a suveranității și siguranței statului român;

2) protejarea și asigurarea unui mediu sănătos care să permită dezvoltarea și traiul normal al cetățeanului;

3) maximizarea beneficiilor cetățeanului obținute de pe urma bogățiilor naturale ale țării și, în general, a mediului economic, văzute ca mijloace de dezvoltare socioeconomice și

4) consolidarea sistemului național de apărare, sistem care urmează să fie eficientizat și subordonat exclusiv voinței poporului și având ca unic scop garantarea suveranității, independenței și a unității statului, a integrității teritoriale a țării și a democrației constituționale, cu respectarea dispozițiilor art. 118 din Constituția României.

În **capitolul I** sunt adoptate reglementări noi sau modificări legislative vizând consolidarea stării de drept și protejarea interesului superior și suveran al poporului și cetățeanului român.

Articolul 1 exclude posibilitatea limitării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului prin acte administrative normative, restabilind astfel supremația Constituției și a drepturilor

stabilite de către aceasta pentru cetățeanul român, văzut ca beneficiar legitim al drepturilor constituționale și unic deținător al suveranității naționale. Este eliminată pe această cale posibilitatea instituirii unor limitări arbitrare ale drepturilor fundamentale de către entități administrative care sunt lipsite de dreptul de a legifera sau de a stabili restrângeri de drepturi și libertăți. Se urmărește pe această cale consolidarea principiului separației puterilor în stat și a democrației constituționale, principii potrivit cărora se organizează statul român conform articolului 1 alineatul 4 din Constituție.

Articolul 2 modifică în sensul descris mai sus Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999, eliminând posibilitatea restrângerii exercițiului drepturilor fundamentale pe durata stării de asediu și a stării de urgență. A fost avut în vedere faptul că nicio situație, oricât de excepțională ar fi aceasta, nu poate justifica restrângerea unor drepturi inerente condiției umane și a calității de cetățean, fapt confirmat de modul de redactare al art. 15 din Constituție: „(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.”. Astfel, dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, dreptul la apărare, dreptul la libera circulație, dreptul la viață intimă, familială și privată, la inviolabilitatea domiciliului, la libertatea conștiinței sau la libertatea de exprimare nu pot fi limitate pentru niciun motiv, restrângerea acestora neputând avea ca finalitate ipotetică ieșirea dintr-o situație excepțională, ci adâncirea unei stări de anormalitate.

La **articolul 3**, pentru aceleași motive arătate mai sus, se abrogă în integralitate Legea nr. 55/2020, plecând de la considerentele expuse de către Curtea Constituțională în Decizia nr. 457/2020. În motivarea acestei decizii Curtea Constituțională a reținut fără echivoc că „A «construi» prin lege o instituție nouă — «starea de alertă», cu un regim evident mai puțin restrictiv decât starea de urgență reglementată de legiuitorul constituant — dar care să permită eludarea cadrului constituțional care guvernează legalitatea, separația puterilor în stat, condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, contravine exigențelor generale ale statului de drept, astfel cum sunt consacrate de Constituția României.” Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea Constituțională a reținut și că „chiar și în stare de urgență publică, principiul fundamental al statului de drept trebuie să prevaleze. Statul de drept constă în mai multe aspecte care sunt toate de importanță capitală și trebuie menținute într-un mod integral. Aceste elemente sunt principiul legalității, separarea puterilor, împărțirea puterilor, drepturile omului, monopolul statului asupra forței, administrarea publică și independentă a justiției, protecția vieții private, dreptul la vot, libertatea de acces la puterea politică, participarea democratică a cetățenilor și supravegherea de către aceștia a procesului decizional, luarea deciziilor, transparența guvernării, libertatea de exprimare, asociere și întrunire, drepturile minorităților, precum și regula majorității în luarea deciziilor politice. Statul de drept înseamnă că agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele independente. Securitatea juridică a persoanelor trebuie să fie garantată.” Nu în ultimul rând se are în vedere că nu mai este justificată menținerea unei reglementări cu aplicabilitate limitată ca urmare a unei situații excepționale — situația pandemică de coronavirus COVID-19, cu atât mai mult cu cât la momentul formulării prezentei propuneri legislative Organizația Mondială a Sănătății este pe punctul să declare trecerea de la pandemie la endemie ce poate fi controlată. Având în vedere toate aceste aspecte, caracterul

vădit neconstituțional al Legii nr. 55/2020, toate produse de starea de presiune dată de situația pandemică în care a fost adoptată această dispoziție legală, dar și necesitatea reluării în condiții de normalitate a procesului legislativ pentru adoptarea unei norme cu aplicabilitate generală pentru situații pandemice, endemice și epidemiologice, unica soluție pentru revenirea la starea de legalitate și constituționalitate ca unice modalități de exercitare a suveranității naționale este abrogarea integrală a Legii nr. 55/2020.

Articolul 4 aduce modificări la Legea nr. 46/2003 privind drepturile pacientului, impunând obținerea acordului și consimțământului scris al pacientului anterior administrării medicamentelor, materialelor sanitare, dispozitivelor medicale și a altor mijloace terapeutice. Măsura este absolut necesară pentru întărirea dreptului cetățeanului la viață și la integritate fizică și psihică, puse în concordanță cu libertatea conștiinței. Fiecare dintre acestea sunt elemente indisolubil legate de suveranitatea poporului văzut ca totalitate a cetățenilor ale căror drepturi și libertăți trebuie să fie garantate.

Pentru același motiv, la alineatul 2 al articolului 4 este interzisă și orice discriminare, pozitivă sau negativă, ca urmare a acceptării sau refuzului unui tratament sau dispozitiv medical. Orice discriminare este contrară Constituției, fiind de natură a afecta drepturile și libertățile unei părți a poporului, fapt care afectează în mod direct nu doar dreptul cetățeanului ca individ, ci însăși suveranitatea statului român prin discriminarea și limitarea drepturilor unei părți din societate.

Articolul 5 urmărește apărarea stării de sănătate a poporului român, deținător al suveranității naționale, fiind aduse modificări la Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății prin care este interzisă comercializarea sau folosirea medicamentelor, vaccinurilor, dispozitivelor medicale și a altor produse farmaceutice pentru care producătorul nu oferă garanții și remedii dovedit viabile sau pentru care nu s-au efectuat teste clinice complete.

De asemenea, la alineatul 2 sunt abrogate 3 subpuncte ale articolului 811 din Legea nr. 95 din 14 aprilie 2006 care permit unele modalități imorale de publicitate pentru medicamente cu impact direct asupra stării de sănătate a poporului român, fapt care periclitează suveranitatea națională. Pentru acest motiv, din articolul 811 din Legea nr. 95 din 14 aprilie 2006 au fost eliminate și subpunctele 5, 6 și 7 având următorul cuprins: „— stimularea prescrierii sau distribuirii medicamentelor prin oferirea, promiterea ori acordarea unor avantaje în bani sau în natură, cu excepția cazurilor în care acestea au o valoare simbolică; — sponsorizarea întâlnirilor promoționale la care participă persoane calificate să prescrie sau să distribuie medicamente; — sponsorizarea congreselor științifice la care participă persoane calificate să prescrie sau să distribuie medicamente și, în special, plata cheltuielilor de transport și cazare ocazionate de acestea.”

Pentru aceleași motive, la alineatul 3 s-a modificat art. 813 din Legea nr. 95/2006, interzicându-se orice formă de reclamă comercială la televiziune, radio și pe rețelele de socializare pentru medicamente autorizate sau neautorizate, vaccinuri, dispozitive medicale și alte produse farmaceutice.

Pentru aceleași considerente a fost interzisă și distribuția directă a medicamentelor către populație de către fabricanți în scopuri promoționale.

Articolul 6 modifică Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, introducându-se dispoziții cu privire la apărarea integrității fizice și psihice a minorului, în calitate sa de cetățean deținător de drepturi. Astfel este

interzisă până la vârsta de 18 ani orice formă de intervenție asupra trupului minorului având ca scop modificarea identității sexuale dobândite la nașterea acestuia. În același timp este interzisă punerea la dispoziția copiilor a oricăror materiale cu caracter pornografic sau care promovează abaterea de la identitatea de gen, aceste materiale putând fi cauza unor traume psihice care vor marca întreaga existență a cetățeanului. La adoptarea acestor modificări se au în vedere atât interesul superior al copilului, cât și dreptul acestuia de a decide și de a dispune în cunoștință de cauză de trupul său după momentul atingerii maturității psihice, urmând a fi eliminate orice posibile influențe premature asupra dezvoltării fizice și psihice normale a cetățeanului român. Nu în ultimul rând este avut în vedere și caracterul ireversibil al oricăror modificări premature de gen, modificări ce vor avea un efect negativ atât asupra dezvoltării minorului, cât și influența directă pe care schimbările de gen operate în timpul minoratului le vor avea asupra natalității în România, aspect care influențează în mod direct suveranitatea națională.

Articolul 7 completează articolul 64 din Codul civil, instituind noi garanții cu privire la integritatea individuală fizică sau mentală a persoanei. Au fost avute în vedere atât evoluțiile tehnologice din ultimii ani, cât și ultimele rezultate ale studiilor celor mai evaluate laboratoare de cercetare în domeniu, toate acestea creând premisele unor posibile intruziuni la nivelul creierului prin utilizarea neurotehnologiei. Având în vedere riscurile potențiale reprezentate de nereglementarea unui domeniu care poate avea efecte directe asupra cetățeanului român ca individ, dar și a colectivităților în ansamblul lor, ambele putând cauza influențe necontrolate asupra societății și deci, implicit, asupra suveranității naționale, s-a interzis folosirea sau deținerea oricărui dispozitiv al cărui scop este accesarea sau manipularea activității neuronale sau diminuarea autonomiei voinței sau capacității cetățenilor de a lua decizii în mod liber.

Articolul 8 modifică alineatul 3 al articolului 5 din Legea nr. 159/2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice, oferind proprietarilor și coproprietarilor imobilelor dreptul de a folosi continuu, neîntrerupt și necondiționat imobilele ai căror proprietari sau coproprietari sunt. S-a avut în vedere că permiterea neîngrădită și neautorizată în prealabil a oricăror entități juridice deținătoare de rețelele de comunicații electronice sau tehnologii și echipamente utilizate în cadrul infrastructurilor informatice și de comunicații de interes național, precum și în rețelele de comunicații electronice prin intermediul cărora se asigură servicii de comunicații electronice sau a unor elemente de infrastructură fizică necesare susținerii acestora constituie o limitare inacceptabilă a dreptului la proprietate, fapt care poate constitui o atingere gravă a suveranității poporului român.

Articolul 9 modifică Legea nr. 286/2009 — **Codul penal**, punând legislația din această materie în acord cu ultimele hotărâri ale Curții Constituționale, dar și cu modificările legislative introduse de prezenta propunere legislativă.

Astfel, **alineatul 1** introduce un nou articol în Codul penal, articolul 1951, cu denumirea marginală „**Perturbarea sau modificarea integrității fizice sau mentale**”, prin care sunt incriminate faptele de încălcare a dispozițiilor Codului civil prevăzute la articolul 64, astfel cum a fost modificat de prezentul proiect de Lege. Astfel a fost pedepsită „Perturbarea sau modificarea integrității individuale fizice sau mentale a unei persoane fără consimțământul scris, expres, informat și liber

exprimat al acesteia”, dar și de a deține sau a folosi orice sistem sau dispozitiv al cărui scop este accesarea sau manipularea activității neuronale, de a accesa sau manipula activitatea neuronală a persoanei, precum și orice intervenție asupra conexiunilor neuronale sau intruziune la nivelul creierului, într-un mod invaziv sau neinvaziv, în lipsa consimțământului scris, expres, informat și liber exprimat al persoanei”. Dispozițiile legale astfel introduse în Codul penal sunt necesare pentru apărarea valorilor sociale ocrotite de norma civilă, dar și pentru apărarea drepturilor și integrității fizice și mentale ale cetățeanului român, ca elemente fundamentale ale suveranității naționale.

Alineatul 2 modifică **art. 197 din Codul penal** cu titlul marginal „**Relele tratamente aplicate minorului**”, introducând două noi alineate, respectiv alineatele 2 și 3. La alineatul 2 al articolului 197 este incriminată „Fapta de a determina minorul care nu a împlinit vârsta de 18 ani să își modifice identitatea sexuală biologică dobândită la naștere”, indiferent dacă aceasta a avut sau nu finalitatea urmărită de făptuitor. Motivul incriminării acestei fapte constă în gravele perturbări mentale, psihice și comportamentale pe care o asemenea faptă o poate avea asupra minorului, chiar dacă minorul nu poate dispune singur cu privire la modificarea efectivă, fizică, a identității sale sexuale dobândite la naștere. Alineatul 3 introduce o agravantă a faptei prevăzute la alineatul 2, astfel cum a fost introdus de prezentul proiect de lege, majorând cu o treime pedeapsa aplicată făptuitorului dacă acesta are calitatea de părinte, tutore, institutor sau profesor sau dacă fapta în sine a produs consecințe fizice asupra minorului, indiferent de calitatea făptuitorului.

Alineatul 3 al articolului 9 modifică **art. 211 din Codul penal** cu denumirea marginală „**Traficul de minori**”, introducând după alineatul 1 un nou alineat, (1¹), prin care este incriminată Intermedierea sau stimularea adopțiilor de către persoane ce nu au calitatea de funcționari ai direcției generale de asistență socială și protecția copilului sau Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții. Ca motiv al incriminării acestei fapte a fost avută în vedere situația ultimelor decenii în care adopția de copii a fost văzută de diferite persoane fizice și juridice ca un veritabil act de comerț, în felul acesta fiind scoși din țară mii de copii care și-au pierdut astfel cetățenia și care nu au mai putut fi protejați de către statul român, fapt care afectează de o manieră directă și gravă suveranitatea națională prin diminuarea populației, deținătoare a suveranității.

Alineatul 4 al articolului 9 modifică alineatul 4 al articolului 221 din Codul penal, crescând vârsta de la care se pedepsește fapta de a determina minorul să asiste la comiterea unor acte cu caracter exhibiționist ori la spectacole sau reprezentații în cadrul cărora se comit acte sexuale de orice natură de la 13 ani la 14 ani. Totodată s-a incriminat și fapta de a pune la dispoziția minorului materiale cu caracter pornografic sau cu conținut care descrie explicit sexualitatea. S-a avut în vedere necesitatea prezervării inocenței și dezvoltării firești a minorului în concordanță cu normele morale general acceptate de către societate până la o vârstă la care faptele incriminate își pierd pericolozitatea și nu mai sunt de natură să afecteze dezvoltarea psihică a minorului. De asemenea a fost introdusă în sfera ilicitului penal fapta de a pune la dispoziția minorului oricare materiale cu caracter pornografic sau cu conținut care descrie explicit sexualitatea, avându-se în vedere interesul superior al minorului și impactul negativ asupra psihicului minorilor și a dezvoltării acestuia a materialelor pornografice sau cu conținut care descrie explicit sexualitatea la vârste fragede.

Alineatul 5 al articolului 9 din Legea suveranității introduce un nou alineat la art. 221 din Codul penal cu titlul marginal „Coruperea sexuală a minorilor” și modifică alineatul 6 al aceluiași articol. Alineatul 5¹ incriminează „fapta de a pune la dispoziția copiilor sub vârsta de optsprezece ani a oricăror materiale care promovează abaterea de la identitatea sexuală biologică, reassignarea de gen și homosexualitatea”, având în vedere efectele pe termen mediu și lung asupra dezvoltării minorului și traumele psihice ireparabile pe care le poate avea asupra acestuia, fapte care aduc atingere direct dezvoltării unor generații sănătoase și capabile de a-și exercita deplin drepturile și suveranitatea. Alineatul 6 este modificat în sensul incriminării tentativei la fapta incriminată, avându-se în vedere importanța valorii sociale ocrotite și gravitatea de a afecta dezvoltarea minorului.

Alineatul 6 modifică alineatul 6 al articolului 221 din Codul penal, incriminând și tentativa infracțiunii nou-introduse la alineatul 5¹ al articolului 221 din Codul penal.

Alineatul 7 modifică articolul 297 din Codul penal — **Abuzul în serviciu**, pe care îl pune în acord cu deciziile nr. 405/2016 și 392/2017, incriminând totodată la alineatul 2 și fapta de a discrimina orice persoană, de a „îngrădi exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de teamă, de excludere socială sau de inferioritate pe teme de acceptare sau refuz al unui tratament sau dispozitiv medical”. Necesitatea incriminării acestei fapte vine ca urmare a recurenței în societatea ultimilor ani a unor acte de discriminare negativă prin restrângerea unor drepturi constituționale cu încălcarea drepturilor pacientului prevăzute în Legea nr. 46 din 21 ianuarie 2003, dar și în Convenția de la Oviedo pentru persoanele care nu au acceptat unele tratamente medicale care au caracter opțional potrivit legislației în vigoare. În mod simetric a fost incriminat și orice act de discriminare ca urmare a acceptării și administrării unor tratamente medicale. Ultima modificare adusă.

Alineatul 8 introduce un al treilea alineat la articolul 297 din Codul penal — **Abuzul în serviciu**, alineat în care a fost incriminată orice faptă a unui funcționar public sau persoană asimilată acestuia de punere în aplicare a unor norme declarate neconstituționale de către Curtea Constituțională. Modificarea la textul legii penale a fost făcută cu scopul de a întări respectarea drepturilor cetățeanului român, dar și pentru întărirea forței deciziilor Curții Constituționale prin incriminarea oricărei fapte de încălcare a acestora, toate având ca ultim scop întărirea stării de drept și a regimului constituțional în România, ambele fiind considerate a fi însăși fundația suveranității naționale.

Alineatul 9 introduce o nouă literă la articolul 394 din Codul penal cu titlul marginal **Trădarea**, litera e, în care este incriminată fapta cetățeanului român de a intra în legătură cu o putere sau cu o organizație străină ori cu agenți ai acestora în scopul de a suprima sau știrbi unitatea și indivizibilitatea, suveranitatea sau independența statului, prin exercitarea unei funcții de demnitate publică sau care presupune exercițiul autorității de stat. S-a avut în vedere faptul că exercitarea funcției de demnitate publică sau a funcției care presupune exercițiul autorității de stat de către subiectul activ al infracțiunii de trădare, respectiv de către cetățeanul român care a intrat în legătură cu o putere sau cu o organizație străină ori cu agenți ai acestora, în scopul de a suprima sau știrbi unitatea și indivizibilitatea, suveranitatea sau independența statului constituie un pericol pentru suveranitatea națională și pentru siguranța statului. Exercitarea unei asemenea funcțiuni de demnitate publică sau care presupune exercițiul autorității de

stat constituie o stare de pericol real și iminent pentru ordinea constituțională și de drept din România, nefiind necesară existența mijloacelor prevăzute la literele a—d ale articolului 394 din Codul penal, motiv pentru care, pentru apărarea suveranității naționale, a siguranței economico-financiare, sanitare și sociale, este necesară incriminarea acestei fapte tocmai pentru a fi evitate consecințele acțiunilor infracționale ale cetățenilor care au intrat în legătură cu o putere sau cu o organizație străină ori cu agenți ai acestora, accesarea într-o asemenea funcție a acestor persoane fiind însuși scopul urmărit de puterile și organizațiile străine sau ale agenților acestora. Totodată s-a avut în vedere că infracțiunea de Înaltă trădare prevăzută și pedepsită de articolul 398 din Codul penal incriminează doar faptele săvârșite de către „Președintele României sau de către un alt membru al Consiliului Suprem de Apărare a Țării”, lăsând în afara ilicitului penal faptele comise de celelalte persoane care exercită funcții de demnitate publică sau care presupun exercițiul autorității de stat.

Alineatul 10 introduce un nou alineat la articolul 398 din Codul penal cu titlul marginal „Înalta trădare”, alineatul 2 care instituie o agravantă la infracțiunea incriminată la alineatul 1 crescând limitele de pedeapsă pentru fapta de a intra în legătură cu o putere sau cu o organizație străină ori cu agenți ai acestora în scopul de a suprima sau știrbi unitatea și indivizibilitatea, suveranitatea sau independența statului, prin subminare economică, politică sau a capacității de apărare a statului, dacă această faptă a produs pagube importante economiei naționale. Astfel cum spune în însuși textul alineatului 1, fapta incriminată este de natură a pune în pericol suveranitatea națională, creșterea limitelor de pedeapsă pentru consecințele grave ale faptei, având scopul de a fi un mijloc de disuasiune pentru făptuitori, cu atât mai mult cu cât făptuitorii pot fi persoane cu poziții importante în cadrul statului român.

Alineatul 11 introduce un nou alineat la articolul 398 din Codul penal cu titlul marginal „Înalta trădare”, alineat care introduce în sfera înaltei trădări și fapta Președintelui de a nu pune în aplicare deciziile Curții Constituționale prin care sunt soluționate conflicte de natură constituțională în termen de 10 zile de la comunicarea dispozitivului. Necesitatea incriminării acestei fapte constă în importanța valorii ocrotite, respectiv importanța punerii imediate în aplicare a dispozițiilor deciziilor Curții Constituționale, precum și lipsa oricărui mijloc de coerciție sau oricărei sancțiuni pentru Președintele care încalcă ordinea Constituțională și ignoră hotărârile prin care se interpretează Constituția în vederea punerii în aplicare a actului fundamental, aceste fapte fiind de natură a afecta în mod fundamental suveranitatea națională.

Articolul 10 modifică două articole din Legea nr. 135/2010 — Codul de procedură penală.

La **alineatul 1** se modifică articolul 247 din Codul de procedură penală, instituindu-se prin lege necesitatea existenței unei legături între fapta penală comisă și starea de sănătate mentală a făptuitorului. În acest mod, măsura internării medicale provizorii va putea fi luată doar dacă starea făptuitorului a fost determinantă pentru săvârșirea faptei și luarea măsurii este necesară pentru înlăturarea unui pericol concret și actual pentru siguranța publică. Necesitatea modificării legislative a survenit ca urmare a incidenței în creștere a unor interpretări a normelor legale în vigoare la această dată de către instanțele de judecată penale în sensul extinderii atribuțiilor acestora în sfera civilă, în cazuri în care, deși nu există nicio legătură între starea de sănătate a făptuitorului și fapta presupus comisă, în cadrul

urmării penale au fost luate măsuri de siguranță cu ignorarea cadrului legal general instituit de Codul civil incident în speță. Pentru clarificarea sferei de aplicabilitate a norme procesual penale, dar și pentru evitarea oricăror erori sau abuzuri de natură a limita nejustificat drepturile cetățenilor români, proiectul de lege introduce în sfera suveranității naționale protecția drepturilor fundamentale ale cetățeanului.

La **alineatul 2 al articolului 10** se introduce o nouă literă, litera g), la alineatul 1 al art. 453 din Codul de procedură penală introducându-se ca nou motiv de revizuire situația în care „hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care a fost abrogată sau modificată, după ce hotărârea a devenit definitivă, în situația în care dispozițiile penale sunt mai favorabile sau fapta a fost dezincriminată”. Se are în vedere că dezincriminarea faptei, precum și normele penale mai favorabile reflectă o exprimare și un efect al modului în care anumite fapte sunt percepute de către societate, motiv pentru care dezincriminarea acestora este efectul direct al exercitării dreptului suveran al poporului de a reglementa în materia penală. Pe cale de consecință, dezincriminarea unor fapte sau norme penale mai favorabile trebuie să își producă efectele asupra tuturor membrilor societății, indiferent dacă aceștia sunt sau nu sunt, la data intervenirii modificării legislative, condamnați definitiv în baza unei norme penale devenite caducă, însăși hotărârea judecătorească devenind obsoletă și contrară ordinii legale și constituționale prin intervenirea norme penale noi mai favorabile. Nu în ultimul rând s-a avut în vedere faptul că revizuirea poate fi făcută oricând, chiar și după decesul persoanei condamnate de către moștenitorii acesteia, fapt care, în situația reglementată de modificarea legislativă propusă, face posibilă repararea unor erori și abuzuri judiciare istorice produse în regimul comunist sau fascist.

Articolul 11 modifică articolul 18 alineatul 2 din Legea nr. 202 din 9 noiembrie 1998 (*republicată*) privind organizarea Monitorului Oficial al României, modificarea legislativă instituind accesul liber și neîntrerupt al cetățenilor români la Monitorul Oficial și la toate documentele de interes public comunicate prin intermediul acestuia. Modificarea s-a făcut ca urmare a constatării necesității cunoașterii legii, dar și a actelor oficiale de către destinatarii acestora, ca o obligație corelativă a statului român în raport cu obligația cunoașterii legii de către cetățean, legătura realizată între stat și cetățean prin intermediul legii și ca urmare a cunoașterii acesteia fiind un element fundamental al suveranității naționale.

Articolul 12 reglementează relația dintre cetățeanul român și entitățile care dețin sau operează rețele de socializare sau alte medii și rețele de socializare, a mediilor cloud de stocare, a site-urilor online sau a sistemelor de operare, apărarea drepturilor cetățeanului român fiind unul dintre atribuțiile suveranității unui stat. Se urmăresc protejarea dreptului la imagine, la liberă exprimare, precum și apărarea dreptului de proprietate intelectuală a cetățeanului român în raport cu orice entitățile juridice, indiferent dacă acestea își au sediul în România sau nu, aducând competența de judecare a posibilelor litigii către instanțele naționale. Această măsură are ca scop aducerea sub jurisdicție românească a oricăror acte sau fapte săvârșite în mediul online, raporturile dintre cetățenii români și orice entitate care este operator sau deținător al mediilor virtuale și rețelelor de socializare, al mediilor cloud de stocare, al site-urilor online, precum și a sistemelor de operare trebuind să fie verificate de către autoritățile române. Nu în ultimul rând, dispoziția legală pune în acord legislația națională cu recomandarea Parlamentului European care a subliniat că

responsabilitatea pentru asigurarea respectării legii trebuie să revină autorităților publice și că, în cele din urmă, deciziile ar trebui să aparțină unui sistem judiciar independent, și nu unei entități comerciale private.

Articolul 13 modifică Legea nr. 208 din 20 iulie 2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, instituind scăderi ale pragului electoral pentru o mai bună reprezentare parlamentară a cetățenilor români. La alineatul 1 sunt abrogate alineatele 3—5 de la articolul 92¹, alineate prin care, în baza Legii nr. 202/2020, Serviciul de Telecomunicații Speciale dobânda atribuțiuni extinse în cadrul procesului electoral. În mod similar, la alineatul 4 au fost abrogate modificările aduse de aceeași Lege nr. 202/2020 la alineatul 103¹, fiind eliminate toate referirile la Serviciul de Telecomunicații Speciale și atribuțiunile oferite acestuia în cadrul procesului electoral. La alineatele 5—8 s-au operat aceleași modificări în sensul abrogării și modificării oricăror dispoziții legale care implicau același Serviciu de Telecomunicații Speciale în procesul electoral. Modificările legislative urmăresc transparentizarea procesului electoral și scoaterea din procesul electoral a unui serviciu secret (militarizat la această dată), măsurile fiind necesare pentru readucerea în mediul civil a procesului electoral din România, astfel cum se întâmplă în toate țările din Uniunea Europeană.

La alineatele 2 și 3 este modificat articolul 94 din Legea nr. 208/2015 în sensul scăderii pragului electoral stabilit pentru partide și alianțele electorale pentru intrarea în Parlament, respectiv scăderea de la 5% la 3% a pragului electoral pentru partide și, în cazul alianțelor electorale, scăderea de la majorarea cu 3 procente pentru fiecare partid membru al alianței la 1%, dar nu mai mult de 5% din voturile exprimate. Se are în vedere că beneficiile stabilității politice aduse de creșterea pragului electoral în detrimentul reprezentării unor opțiuni politice nu a avut efectul scontat, starea economică și socială a României zilelor noastre fiind dovada eșecului acestor modalități de reprezentare a cetățenilor români. S-a avut în vedere că între stabilitatea politică și reprezentativitatea parlamentară a unui segment cât mai extins de populație, suveranitatea națională este mai corect și fidel exprimată de o largă reprezentativitate a Parlamentului, ca aplicare directă a articolului 2 alineatul 1 din Constituție: „(1) Suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum.”, faptul că în Constituție se vorbește despre „reprezentativitate”, și nu despre „stabilitate”, fiind fundamentul constituțional al modificării pragului electoral.

În **capitolul II** sunt adoptate modificări legislative vizând protejarea mediului înconjurător văzut ca mijloc de dezvoltare durabilă și protejarea interesului superior și suveran al poporului și cetățeanului român.

Articolul 14 modifică Legea nr. 57/2020 privind gospodărirea durabilă a pădurilor României, interzicând exportul în spațiul comunitar sau extracomunitar de masă lemnoasă neprelucrată, inclusiv buștean, cu sau fără coajă, lemn rotund, cherestea, bârne sau traverse de cale ferată, până la data de 1 ianuarie 2121. Această interdicție temporară este necesară pentru a contracara efectele exporturilor masive din ultimii ani, exporturi care au avut ca efect defrișări extinse cu efecte dezastruoase asupra mediului și comunităților umane învecinate, cum ar fi inundații, alunecări de teren, afectarea ireversibilă a florei și faunei. Gravitatea situației impune incriminarea penală a faptelor de nerespectare a interdicțiilor de export.

La articolul 15 sunt modificate articolele 29 și 108 din Legea nr. 46 din 19 martie 2008 — Codul silvic, interzicându-se pentru aceleași motive ca și cele prezentate mai sus toate defrișările și tăierile rase pe teritoriul României, inclusiv cele motivate de reconstrucția ecologică, regenerarea și îngrijirea pădurilor, până la data de 1 ianuarie 2121.

De asemenea, au fost incriminate și fapta de a provoca boli sau infesta cu dăunători arborii din fondul forestier, precum și încălcarea interdicției prevăzute la art. 29 din Codul silvic, toate fiind de natură a impacta direct dezvoltarea durabilă a națiunii române și de a afecta suveranitatea poporului român.

Articolul 16 modifică articolul 13 din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor la care se adaugă alineatul 2 și care instituie interzicerea totală a oricăror importuri ale deșeurilor de orice natură, ca singură modalitate de ocrotire a interesului suveran al poporului român și ca răspuns necesar și imediat la infestarea mediului înconjurător de către entități juridice care introduc în țară deșeuri periculoase. Imposibilitatea unui control strict asupra circulației și transporturilor deșeurilor la granițele României atrage necesitatea interdicției totale și peremptorii a oricărui tip de import de deșeuri.

În capitolul III sunt adoptate reglementări și măsuri noi în domeniul economic pentru protejarea intereselor statului și a cetățeanului român.

Articolul 17 instituie interdicția înstrăinării activelor deținute de stat la companiile și societățile naționale, instituții de credit, precum și la oricare altă entitate economică la care statul are calitatea de acționar. Așa cum și Legea nr. 173/2020, lege ce a fost ulterior modificată, a prevăzut interzicerea înstrăinării activelor statului pe o perioadă de doi ani, considerăm necesară: 1) instituirea interdicției de înstrăinare a acțiunilor deținute de stat la companiile și societățile naționale, la instituții de credit, precum și la orice altă societate la care statul are calitatea de acționar; și 2) suspendarea celor începute, pe o perioadă de 100 de ani, până la data de 01.01.2121, a operațiunilor privind înstrăinarea activelor sau a acțiunilor statului la companiile și societățile naționale, precum și la societăți la care statul are calitatea de acționar, indiferent de cota de capital deținută. La adoptarea acestei măsuri legislative se are în vedere protejarea intereselor statului român, fiind evitat riscul pierderilor patrimoniale pe care le-ar suferi în cazul înstrăinării activelor deținute la diferite entități economice naționale, într-o perioadă de instabilitate economică și de schimbări structurale în economie. Se urmăresc, de asemenea, conservarea activelor statului în vederea transmiterii acestora generațiilor următoare și asigurarea unei stabilități economice care să permită dezvoltarea capitalului uman.

Articolul 18 completează articolul nr. 307 din Codul administrativ din 03.07.2019 cu un nou alineat care stabilește că nivelul minim al redevenței obținute din concesionarea bunurilor proprietate publică nu se poate situa sub nivelul pieței Spațiului Economic European și proporțional cu beneficiile obținute din exploatarea bunului de către concesionar și a valorii de piață a bunului ce face obiectul concesiunii. Se au în vedere eficientizarea și creșterea profitabilității exploatarei resurselor naturale ale României și creșterea veniturilor bugetare ca mijloace de consolidare a suveranității naționale.

Articolul 19, la alineatul 1, modifică articolul 30 alineatul 1 litera A din Legea nr. 312 din 28.06.2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și instituie obligativitatea ca Banca Națională să mențină rezervele de aur deținut în tezaur exclusiv și în integralitate pe teritoriul României. Este astfel abrogată posibilitatea prevăzută în actuala formă a legii de a depozita

aurul din tezaurul Băncii Naționale în străinătate. La alineatul 2 se stabilește un termen de 180 de zile pentru repatrierea în integralitate a aurului depozitat în afara României, iar alineatul 3 incriminează fapta de a nu respecta cele două alineate precedente și instituie pedeapsa cu până la 20 de ani închisoare pentru orice persoană care încalcă dispozițiile legale. Măsurile sunt menite a asigura stabilitatea economică și financiară a României prin accesul permanent, neîntrerupt și necondiționat la propriile rezerve de aur, măsuri necesare în condițiile instabilității accentuate a piețelor financiare și riscului unei iminente crize economice globale. Totodată, deținerea efectivă și tezurizarea propriilor rezerve de metale prețioase sunt o modalitate de afirmare și totodată o garanție pentru păstrarea suveranității naționale.

Articolul 20 instituie obligația transparentizării totale a contractelor încheiate cu statul român și impune obligația ca toate aceste contracte să fie publicate în Monitorul Oficial, Partea a IV-a, cât și pe site-urile instituțiilor contractante. Transparența în sectorul public în ceea ce privește contractele încheiate cu statul român este un element esențial în asigurarea unei democrații funcționale, în special în circumstanțe excepționale, care pot fi un teren fertil pentru eventuale fapte de corupție sau eludări ale legii, așa cum am observat în ultimele luni de la instituirea stării de urgență. De asemenea, instituțiile statului nu trebuie să facă accesibile informațiile doar la cerere, ci trebuie să dea publicității contractele de interes public în virtutea prezentei dispoziții legale.

Articolul 21 incriminează două fapte de omisiune săvârșite de către funcționarii publici. La alineatul 1 sunt incriminate omisiunea săvârșită cu intenție a funcționarului public de a pune în executare contractele de privatizare sau de concesiune potrivit clauzelor acestora, dar și omisiunea de a promova acțiunile legale în executarea acestora, fapte care se vor pedepsi cu închisoarea de 10 până la 20 de ani. S-a avut în vedere pasivitatea intenționată a unor funcționari publici de rang înalt, de a pune în executare sau de a exercita acțiunile legale care se impun ca urmare a neexecutării sau executării parțiale sau/și defectuoase a contractelor încheiate de diferite entități românești sau străine cu statul român. La alineatul 2 s-a stabilit o pedeapsă redusă la jumătate pentru aceleași fapte dacă acestea au fost săvârșite din culpă. La instituirea prezentei reglementări s-a avut în vedere situația în care multe dintre contractele de privatizare sau concesionare au fost în mod evident executate parțial sau defectuos, având clauze a căror încălcare a devenit notorie, situație în fața căreia autoritățile statului român au rămas pasive. Se intenționează forțarea responsabilizării funcționarului român în acțiunea de a-și îndeplini atribuțiunile de serviciu în apărarea averii publice, ca modalitate de apărare a avuției și a suveranității naționale.

Articolul 22 impune interzicerea comercializării pe teritoriul României a produselor de calitate inferioară față de cele comercializate sub aceeași marcă în țara de origine. Toți cetățenii Uniunii Europene merită un tratament egal și în ceea ce privește produsele alimentare și nealimentare comercializate pe piața unică, iar acest articol este menit să elimine practica neloială în acest domeniu, pentru a nu se mai induce în eroare, în mod abuziv și ilegal, consumatorul român. Este bine știută practica multor producători externi, care vând produse de calitate diferită, sub aceeași marcă și cu același ambalaj, unele conținând o cantitate mai mică a ingredientului principal, altele conținând ingrediente de o calitate inferioară celei folosite pentru producerea produsului original.

Capitolul IV al Legii suveranității, intitulat „Măsuri în domeniul siguranței și apărării naționale pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și cetățeanului român”, prevede o serie de măsuri urgente și necesare în vederea întăririi siguranței cetățeanului român și apărării suveranității naționale.

Articolul 23 modifică Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională, o lege anterioară intrării României în NATO și care prevede o serie de dispoziții de sorginte sovietică, precum cele care prevăd militarizarea serviciilor secrete.

Pentru armonizarea legislației naționale cu legislația aliaților NATO și din Uniunea Europeană s-a dispus demilitarizarea totală a serviciilor de informații, contrainformații, pază, telecomunicații speciale și a celor asimilate acestora.

În același sens au fost interzise participarea în orice fel a serviciilor de informații, contrainformații și a celor asimilate acestora în efectuarea oricăror acte de procedură judiciară, precum și influențarea în orice mod a procurorului sau a judecătorului investit cu efectuarea unei cercetări. Orice faptă contrară dispozițiilor legii, astfel cum a fost modificată, a fost incriminată, atrăgând o pedeapsă cuprinsă între 10 și 20 de ani.

Tot pentru aceleași motive, dar și având în vedere necesitatea imperioasă a interzicerii oricărui fel de ingerință a serviciilor de informații, contrainformații și a celor asimilate acestora în viața publică în afara sectorului de activitate al acestora, precum și nevoia revenirii la un cadru concurențial echitabil pentru mediul de afaceri din România, s-au interzis participarea în orice fel a serviciilor de informații, contrainformații și a celor asimilate acestora în efectuarea oricăror activități cu caracter politic, economic, precum și deținerea de societăți comerciale direct sau indirect, prin personal propriu sau persoane interpușe, precum și desfășurarea de activități comerciale pe teritoriul României sau în străinătate de către serviciile de informații, contrainformații și cele asimilate acestora.

Măsurile de schimbare a dispozițiilor unor legi fundamentale pentru siguranța națională au fost luate pentru că însuși „cuvântul secret este inacceptabil într-o societate liberă și deschisă. Iar noi, ca popor, ne opunem în mod inerent societăților secrete, jurămintelor secrete și afacerilor secrete. Ne opunem conspirației nemiloase care se propagă prin mijloace secrete pentru a-și lărgi sfera de influență prin infiltrare, decât prin invazie, subversiv, și nu prin alegeri, prin intimidare decât prin alegeri libere. Este un sistem care a înglobat vaste resurse umane și materiale într-o construcție strâns împletită, într-o mașinărie foarte eficientă care combină operațiunile militare, diplomatice, servicii secrete, economie și politice. Pregătirea ei e secretă, și nu publică. Greșelile sunt îngropate, nu făcute

publice. Dizidenții sunt reduși la tăcere, nu pomeniți. Cheltuielile nu sunt puse în discuție, secretele nu sunt dezvăluite. De aceea legiuitorul atenian Solon a decretat că e o crimă pentru orice cetățean să se retragă din orice controversă.” (Fragment din Discursul „Președintelui și presei” al lui John F. Kennedy în 1961)

La articolul 24 se modifică Legea nr. 14 din 24 februarie 1992 (*actualizată*) privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații și se pune în acord cu dispozițiile Legii nr. 51/1991, astfel cum aceasta a fost modificată.

La articolul 25 se modifică Legea nr. 1 din 6 ianuarie 1998 (**republicată**) privind organizarea și funcționarea Serviciului de Informații Externe și se pune în acord cu dispozițiile Legii nr. 51/1991, astfel cum aceasta a fost modificată.

La articolul 26 se modifică Legea nr. 92 din 24 iulie 1996 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Telecomunicații Speciale și se pune în acord cu dispozițiile Legii nr. 51/1991, astfel cum aceasta a fost modificată.

La articolul 27 se modifică Legea nr. 191 din 19 octombrie 1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Protecție și Pază și se pune în acord cu dispozițiile Legii nr. 51/1991, astfel cum aceasta a fost modificată.

Articolul 28 instituie Garda Națională în baza principiului apărării întregului teritoriu național de către întregul popor pe bază de voluntariat. Garda Națională este parte integrantă a sistemului național de apărare, fiind subordonată direct Parlamentului și având în componența sa voluntari din cadrul populației civile care au vârsta de peste 18 ani.

Garda națională este instituită ca necesitate a implicării cetățeanului român în apărarea permanentă a democrației, integrității și suveranității României, în condițiile profesionalizării armatei, a scăderii numărului de soldați profesioniști și a implicării armatei în teatre de operațiuni aflate la mii de kilometri distanță de granițele țării. Pentru aceste motive, instruirea militară periodică a voluntarului cetățean român care nu este de profesie militar și posibilitatea de a avea un număr de cetățeni permanent în stare de vigilență este de natură a întări capacitatea de apărare a țării, fiind o garanție suplimentară pentru suveranitatea națională.

Articolul 29 introduce obligativitatea achiziționării de echipamente militare noi, direct de la producător, în condițiile respectării legislației off-set în vigoare, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 189/2002. Această măsură a devenit necesară în urma achiziției de către statul român în ultimii ani a unor echipamente militare vetuste și inutile la prețuri exorbitante, fapt care este de natură a pune în pericol siguranța și suveranitatea națională.

Capitolul V — Dispoziții finale și tranzitorii prevede momentul și modalitatea de intrare în vigoare a legii.

Articolul 30 dispune care este momentul intrării în vigoare a legii, precum și abrogarea de drept a oricărei dispoziții legale contrare.

Secțiunea a 3-a — Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ	
1. Impactul macroeconomic	Nu.
11. Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat	Nu este cazul.
2. Impactul asupra mediului de afaceri	Nu este cazul.
3. Impactul social	Nu este cazul.
4. Impactul asupra mediului	Nu este cazul.
5. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (5 ani)						
— mii lei —						
Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
1	2 2021	3 2022	4 2023	5 2024	6 2025	7
1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						
b) bugete locale:						
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) contribuții de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
b) bugete locale						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
(i) cheltuieli de personal						
b) bugetele locale						
4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare	Nu dispunem de suficiente date.					
7. Alte informații	Eventualele cheltuieli bugetare suplimentare legate de punerea în aplicare a dispozițiilor din cadrul proiectului vor fi acoperite în limita bugetului existent.					

Secțiunea a 5-a — Efectele prezentului act normativ asupra legislației în vigoare

a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ:

(1) Se va abroga Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Se va modifica Legea nr. 46/2003 privind drepturile pacientului prin adăugarea unui al doilea alineat la articolul 4 și prin introducerea unui nou articol, 36². (2 modificări în textul legii)

(3) Se va modifica art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență (1 modificare în textul legii).

(4) Se va modifica Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății prin introducerea unui nou articol, art. 704¹, prin eliminarea subpunctelor 5, 6 și 7 ale art. 811 alin. (1), precum și prin modificarea art. 813 (6 modificări în textul legii).

(5) Se va modifica art. 17 din Legea nr. 148/2020 privind publicitatea (1 modificare în textul legii).

(6) Se va modifica Legea nr. 286/2009 — Codul penal (9 modificări în textul legii).

a. Se introduce un nou articol după art. 195 — articolul 195¹.

b. Se va modifica art. 197 prin introducerea a două noi alineate.

c. Se va modifica art. 211 prin introducerea unui nou alineat (1¹).

d. Se va modifica art. 221 prin modificarea alineatului 4, introducerea unui nou alineat (5¹) după alin. (5) și prin modificarea alineatului (6).

e. Se vor modifica alineatele 1 și 2 ale art. 297 și se va adăuga un nou alineat după alineatul (2), alineatul (3).

f. La art. 394 se introduce o nouă literă la alineatul 1, litera e), și se introduce alineatul 2.

g. Se introduce alineatul 2 la art. 398.

(7) Se va modifica Legea nr. 135/2010 — Codul de procedură penală (2 modificări în textul legii).

a. Se vor modifica alineatele 1 și 2 ale art. 247.

b. Se introduce o nouă literă la alin. (1) al art. 453.

(8) Se va modifica art. 18 alin. (2) din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României (1 modificare în textul legii).

(9) Se va modifica și completa Legea nr. 208/2015 privind Alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente în sensul (12 modificări în textul legii):

a. modificării art. 94 alin. (2) lit. a și b;
 b. se abrogă alin. (8) al art. 110, se abrogă alin. (4) al art. 102¹, se abrogă art. 103¹;
 c. se modifică art. 110 alineatele (1), (3) și (4);
 d. se abrogă alineatele (3), (4) și (5) ale art. 92¹ din Legea nr. 202/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative în materie electorală.

(10) Se vor modifica articolele 1 și 4 din Legea nr. 57/2020 privind gospodărirea durabilă a pădurilor României (2 modificări în textul legii).

(11) Se va modifica și completa Legea nr. 46/2008 — Codul silvic (7 modificări în textul legii):

a. se va modifica art. 29;
 b. se abrogă alineatele (2)—(5) ale art. 29;
 c. se introduc 3 noi articole după art. 109—109¹, 109² și 109³.

(12) Se va modifica art. 13 din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor prin introducerea unui nou alineat (2) (1 modificare în textul legii).

(13) Se va modifica Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 — Codul administrativ — la art. 307 se introduce un nou alineat după alin. (1) — alin. (1¹) (1 modificare în textul legii).

(14) Se va modifica art. 30 alin. (1) lit. a din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României (1 modificare în textul legii).

(15) Se va modifica Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României în sensul (5 modificări în textul legii):

a. modificării alineatelor (1) și (2) ale art. 29;
 b. se introduce un nou alineat la art. 29, alin. (4);
 c. se introduce un nou articol după art. 33, art. 33¹;
 d. se introduce un nou articol după art. 33¹, art. 33².

(16) Se va modifica Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații în sensul (8 modificări în textul legii):

a. modificării articolului 9 lit. a, art. 10 alin. (1) și art. 27 alin. (1) și art. 42;

b. se abrogă art. 9 litera e, se abrogă alin. (3) al art. 27, alin. (1) al art. 29 și art. 30.

(17) Se va modifica Legea nr. 1/1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Informații Externe în sensul (6 modificări în textul legii):

a. se vor modifica art. 9 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 11, art. 13, art. 14;

b. se abrogă alin. (11) al art. 21.

(18) Se va modifica Legea nr. 92/1996 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Telecomunicații Speciale în sensul (4 modificări în textul legii):

a. se va modifica art. 11 alin. (1) litera m, art. 12 alin. (1) și art. 14;

b. se abrogă alin. (2) al art. 12.

(19) Se va modifica Legea nr. 191/1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Protecție și Pază în sensul (10 modificări în textul legii):

a. se vor modifica art. 1 alin. (2), art. 15 alin. (1) și (3), art. 19 alin. (1), art. 29 alin. (1);

b. se abrogă art. 13, art. 14 literele d și e, art. 16 alin. (1) și (3).

(20) Se vor modifica art. 10 și 11 din Legea nr. 45/1994 — Legea apărării naționale a României — precum și se introduce după art. 12 un nou articol — art. 12¹ (3 modificări în textul legii).

În sinteză, 1 lege abrogată, 19 legi și ordonanțe modificate, 82 de articole modificate, adăugate sau abrogate și 17 dispoziții legale nou-introduse.

b) acte normative ce urmează a fi elaborate în urma implementării noilor dispoziții:

(1) legislație cu caracter general aplicabilă în situații pandemice, endemice și epidemice;

(2) legislație pentru reglementarea statutului de funcționar public cu statut special pentru angajații militari ai serviciilor de informații, contrainformații, pază, telecomunicații speciale și a celor asimilate acestora;

(3) Legea de organizare și funcționare a Gărzii Naționale.

11. Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice	Nu este cazul.
2. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	Nu au fost identificate documente în legislația comunitară în domeniu.
3. Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare	Nu este cazul.
4. Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	Nu este cazul.
5. Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente	Nu este cazul.
6. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 6-a — Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ	
1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	Nu este cazul.
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	Nu este cazul.
3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Nu este cazul.
4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.
5. Informații privind avizarea de către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării c) Consiliul Economic și Social d) Consiliul Concurenței e) Curtea de Conturi	Proiectul se depune spre avizare la Consiliul Legislativ și spre a fi obținut punctul de vedere al Curții Constituționale, întocmit potrivit prevederilor art. 146 lit. j) din Constituția României, republicată.

Secțiunea a 7-a — Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ	
1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării actului normativ	Începând cu luna ianuarie 2021 inițiatorul a informat și consultat societatea civilă cu privire la elaborarea actului normativ prin intermediul mass-mediei și rețelelor de socializare, cetățenii implicându-se activ prin depunerea de propuneri și sugestii pentru completarea și modificarea Legii suveranității.
2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	
3. Alte informații	Nu este cazul.
Secțiunea a 8-a — Măsuri de implementare	
1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale — înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Nu au fost identificate.
2. Alte informații	Nu au fost identificate.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

PROIECT DE LEGE

„Legea suveranității — Legea pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român”

Plecând de la principiul constituțional conform căruia suveranitatea națională aparține poporului român, dar și de la nevoia implicării sporite a cetățeanului român în procesul decizional și legislativ prin implementarea principiului democrației participative, prin exercitarea dreptului de inițiativă legislativă de către cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot, cu respectarea art. 5 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative raportat la prevederile art. 74 alineatul (1) din Constituția României, republicată,

pornind de la necesitatea adoptării unei legi care să garanteze și să întărească suveranitatea statului român reglementată de articolul 1 alineatul (1) din Constituția României, republicată, prin implementarea unor măsuri necesare și urgente în diferite domenii care sunt de natură a afecta suveranitatea națională, înțeleasă atât ca drept al națiunii la identitate și autodeterminare, cât și ca stare de drept conformă cu ordinea constituțională,

având în vedere necesitatea garantării și întăririi drepturilor fundamentale ale cetățeanului prin instituirea unor norme care să facă imposibilă limitarea, întârzierea sau evitarea controlului parlamentar al actelor normative care prevăd limitări, restrângeri sau condiționări ale unor drepturi și libertăți fundamentale, precum și necesitatea abrogării dispozițiilor legale în vigoare care fac posibile asemenea limitări neconstituționale,

ținând cont de indicațiile și concluziile Rezoluției Parlamentului European din 13 noiembrie 2020 referitoare la impactul măsurilor privind COVID-19 asupra democrației, statului de drept și drepturilor fundamentale (2020/2790(RSP)) din statele membre, printre care și România,

dar și ținând cont de caracterul imperativ al Convenției europene pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologiei și medicinei, Convenția privind drepturile omului și biomedicina, semnată la Oviedo la 4 aprilie 1997, și Protocolul adițional la Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologiei și medicinei, referitor la interzicerea clonării ființelor umane, semnat la Paris la 12 ianuarie 1998, ratificate prin Legea nr. 17 din 22 februarie 2001, și Convenția din 26 noiembrie 1968 asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor contra umanității, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 26 noiembrie 1968, precum și de necesitatea implementării directe și nemijlocite a acestor convenții în legislația națională, cu efectul interzicerii explicite și nediferențiate a obligativității administrării oricărui tratament și/sau dispozitive medicale, precum și interzicerea oricărei forme de discriminare ca urmare a acceptării sau refuzului oricărui tratament și/sau dispozitive medicale,

având în vedere că protejarea demnității umane are la bază ideea că omul este o ființă intelectual-morală înclinată să se autodetermine și să se dezvolte în libertate, dar și că demnitatea inalienabilă a omului constă tocmai în necesitatea de a-i fi respectat statutul de persoană responsabilă,

luând în considerare necesitatea întăririi stării de drept prin respectarea legalității și a constituționalității prin implementarea directă, nediscriminatorie și imediată a deciziilor Curții Constituționale,

având în vedere în vedere necesitatea transparentizării procesului decizional al administrației prin publicarea tuturor actelor de interes general și punerea integrală și gratuită la dispoziția cetățenilor a acestora prin grija Monitorului Oficial al României, al garantării libertății de exprimare în mediul online, precum și nevoia unei reprezentări parlamentare a unui cât mai mare procent al cetățenilor români cu drept de vot,

luând în considerare situația ecologică dezastruoasă la nivel național, dar și diminuarea drastică a fondului forestier național cauzată de defrișările și tăierile rase masive și neraționale din ultimii 30 de ani, precum și necesitatea interzicerii exploatărilor abuzive și excesive a pădurilor în scopul reconstrucției și regenerării fondului forestier național, dar și nevoia interzicerii imediate și totale a exportului de masă lemnoasă neprelucrată precum și a importurilor de deșeuri,

ținând cont de obligația conservării avutului național, dar și de nevoia maximizării profitabilității exploatării bogățiilor aflate în proprietate publică pentru cetățeanul român, cu consecința incriminării oricăror fapte care au ca efect diminuarea bogăției naționale,

având în vedere gradul redus de transparență al procesului decizional în cadrul instituțiilor publice din România,

luând în considerare necesitatea apărării întregului teritoriu național de către întregul popor pe bază de voluntariat, precum și de nevoia achiziționării de echipamente militare noi, de ultimă generație, direct de la producător și exclusiv cu respectarea legislației naționale ce reglementează Offset-ul în domeniul achizițiilor militare,

ținând cont de deciziile Curții Constituționale în materia constituționalității unor dispoziții în materie penală și procesual penală, dar și în alte domenii sociale,

având în vedere că cele peste 100.000 de semnături ale cetățenilor în favoarea prezentei inițiative legislative constituie un argument viabil pentru respectarea voinței poporului român și a suveranității sale,

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Capitolul I — Măsuri pentru consolidarea stării de drept și protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român

Articolul 1

Limitări ale drepturilor și libertăților fundamentale ale omului nu se pot stabili prin acte administrative normative.

Articolul 2

Articolul 4 din Ordonanța de urgență nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, publicată în Monitorul Oficial nr. 22 din 21 ianuarie 1999, cu completările și modificările ulterioare, se modifică și va următorul cuprins:

„Pe durata stării de asediu sau a stării de urgență, exercițiul unor drepturi și libertăți fundamentale poate fi restrâns numai în măsura în care situația o cere și cu respectarea art. 53 din Constituția României, republicată, cu excepția drepturilor omului și libertăților fundamentale prevăzute la art. 32, și a celor înscrise în Constituție la articolele 21 — Accesul liber la justiție, 22 — Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, 23 — Libertatea individuală, 24 — Dreptul la apărare, 26 — Viața intimă, familială și privată, 28 — Secretul corespondenței, 29 — Libertatea conștiinței, 30 — Libertatea de exprimare, 31 — Dreptul la informație, 34 — Dreptul la ocrotirea sănătății și 35 — Dreptul la mediu sănătos, 40 — Dreptul de asociere, 42 — Interzicerea muncii forțate, 44 — Dreptul de proprietate privată, 45 — Libertatea economică, 46 — Dreptul la moștenire, 47 — Nivelul de trai, 48 — Familia, 49 — Protecția copiilor și a tinerilor, 50 — Protecția persoanelor cu handicap, 51 — Dreptul de petiționare.”

Articolul 3

Legea nr. 55 din 15 mai 2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Articolul 4

Legea nr. 46 din 21 ianuarie 2003 privind drepturile pacientului, publicată în Monitorul Oficial nr. 51 din 29 ianuarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

(1) La articolul 4, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„Medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și alte mijloace terapeutice pot fi administrate, respectiv aplicate cetățenilor români doar prin obținerea în prealabil a acordului și consimțământului scris al pacienților în urma unei prealabile și obligatorii informări făcute pe baza prospectelor oferite de producătorul medicamentelor propuse, exceptate fiind urgențele medicale.”

(2) După articolul 36¹ se introduce un nou articol, art. 36², cu următorul cuprins:

„Niciun cetățean nu poate fi discriminat pozitiv sau negativ ca urmare a acceptării sau refuzului unui tratament sau dispozitiv medical.”

Articolul 5

Legea nr. 95 din 14 aprilie 2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, publicată în Monitorul Oficial nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

(1) După articolul 704 se introduce un nou articol, art. 704¹, cu următorul cuprins:

„(1) Nu se pot comercializa sau folosi medicamente sau dispozitive medicale sau aplica tratamente medicale pentru care producătorul nu oferă garanții și remedii dovedit viabile împotriva efectelor adverse.

(2) Este interzisă comercializarea sau folosirea medicamentelor, vaccinurilor, dispozitivelor medicale și a altor produse farmaceutice pentru care nu s-au efectuat studii clinice complete potrivit metodologiei stabilite prin Lege.”

(2) La articolul 811, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În înțelesul prezentului capitol, publicitatea pentru medicamente include orice mod de informare prin contact direct (sistemul «door-to-door»), precum și orice formă de promovare destinată să stimuleze prescrierea, distribuirea, vânzarea sau consumul de medicamente; publicitatea pentru medicamente va include în special:

— publicitatea pentru medicamente destinată persoanelor calificate să prescrie sau să distribuie medicamente;

— vizite ale reprezentanților medicali la persoane calificate să prescrie medicamente;

— furnizarea de mostre.”

(3) Articolul 813 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Este interzisă orice formă de reclamă comercială la televiziune, radio și pe rețelele de socializare pentru medicamente autorizate sau neautorizate, vaccinuri, dispozitive medicale și alte produse farmaceutice.

(2) Este interzisă distribuția directă a medicamentelor către populație de către fabricanți în scopuri promoționale.”

Articolul 6

Legea nr. 272 din 21 iunie 2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, publicată în Monitorul Oficial nr. 159 din 5 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

(1) La articolul 9, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„Identitatea sexuală biologică a copilului dobândită la naștere nu se poate modifica până la vârsta de 18 ani.”

(2) La articolul 28, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:

„Este interzisă punerea la dispoziția copiilor sub vârsta de optsprezece ani a oricăror informații sau materiale care promovează abaterea de la identitatea sexuală biologică, reassignarea de gen și homosexualitatea.”

(3) La articolul 46 alineatul (3), litera i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„derularea sistematică în unitățile școlare, cel puțin o dată pe semestru, de programe de educație pentru viață, inclusiv de educație sexuală pentru copiii de peste 14 ani, în vederea prevenirii contactării bolilor cu transmitere sexuală și a gravidității minorelor;”.

Articolul 7

La articolul 64 din Legea nr. 287 din 17 iulie 2009 privind Codul civil, publicat în Monitorul Oficial nr. 511 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (2) se introduc trei noi alineate, alin. (3)—(5), care vor avea următorul cuprins:

„(3) Nicio autoritate sau individ nu poate, prin orice mecanism tehnologic, să crească, să scadă sau să perturbe integritatea individuală fizică sau mentală a persoanei, fără consimțământul scris, expres, informat și liber exprimat al persoanei sau, în cazul interzisului judecătoresc sau al pacientului care nu își poate exprima voința, fără consimțământul scris, expres, informat și liber exprimat al reprezentantului legal.

(4) Este interzisă orice intruziune sau formă de intervenție asupra conexiunilor neuronale, precum și orice intruziune la nivelul creierului prin utilizarea neurotehnologiei, a unei interfețe creier-computer sau a oricărui alt sistem sau dispozitiv, în lipsa consimțământului scris, expres, informat și liber exprimat al persoanei, chiar și în circumstanțe medicale, sau, în cazul interzisului judecătoresc sau al pacientului care nu își poate exprima voința, fără consimțământul scris, expres, informat și liber exprimat al reprezentantului legal.

(5) Este interzisă folosirea sau deținerea oricărui sistem sau dispozitiv, fie că este vorba de neurotehnologie, interfață creier-computer sau altul, al cărui scop este accesarea sau manipularea activității neuronale, într-un mod invaziv sau neinvaziv, dacă poate afecta continuitatea psihologică și psihică a persoanei, sau dacă diminuează sau dăunează autonomiei voinței sau capacității lor de a lua decizii în mod liber.”

Articolul 8

La articolul 5 din Legea nr. 159 din 19 iulie 2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice, publicată în Monitorul Oficial nr. 559 din 25 iulie 2016, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Prevederile alin. (1) se aplică după obținerea acordului scris al tuturor proprietarilor și/sau coproprietarilor și în cazul dreptului de acces în spațiile aflate în proprietate indiviză din blocurile de locuințe, inclusiv în ceea ce privește fixarea rețelelor de comunicații electronice, a tehnologiilor și echipamentelor utilizate în cadrul infrastructurilor informatice și de comunicații de interes național, precum și în rețelele de comunicații electronice prin intermediul cărora se asigură serviciile de comunicații electronice, sau a unor elemente de infrastructură fizică necesare susținerii acestora pe zidurile ori terasele acestor clădiri.”

Articolul 9

Legea nr. 286 din 17 iulie 2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

(1) După articolul 195 se introduce un nou articol, art. 195¹, cu denumirea marginală „Perturbarea sau modificarea integrității fizice sau mentale”, cu următorul cuprins:

„(1) Perturbarea sau modificarea integrității individuale fizice sau mentale a unei persoane fără consimțământul scris, expres,

informat și liber exprimat al acesteia se pedepsește cu închisoarea de la 5 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Fapta de a deține sau a folosi orice sistem sau dispozitiv al cărui scop este accesarea sau manipularea activității neuronale, de a accesa sau manipula activitatea neuronală a persoanei, precum și orice intervenție asupra conexiunilor neuronale sau intruziune la nivelul creierului, într-un mod invaziv sau neinvaziv, în lipsa consimțământului scris, expres, informat și liber exprimat al persoanei se pedepsește cu închisoarea de la 7 la 20 ani și interzicerea unor drepturi.”

(2) La articolul 197, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alin. (2)—alin. (3), cu următorul cuprins:

„(2) Fapta de a determina minorul care nu a împlinit vârsta de 18 ani să își modifice identitatea sexuală biologică dobândită la naștere se pedepsește cu închisoarea de la 7 la 15 ani.

(3) Dacă fapta prevăzută la alineatul precedent a fost comisă de un părinte, tutore, institutor sau profesor sau a produs consecințe fizice asupra minorului, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.”

(3) La articolul 211, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1)¹, cu următorul cuprins:

„Intermedierea sau stimularea adopțiilor de către persoane care nu au calitatea de funcționari în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului sau Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții se pedepsește cu închisoarea de la 7 ani la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.”

(4) La articolul 221, alineatul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Determinarea de către un major a unui minor care nu a împlinit vârsta de 14 ani să asiste la comiterea unor acte cu caracter exhibiționist ori la spectacole sau reprezentații în cadrul cărora se comit acte sexuale de orice natură, precum și punerea la dispoziția acestuia de materiale cu caracter pornografic sau cu conținut care descrie explicit sexualitatea se pedepsește cu închisoare de la un an la trei ani.”

(5) La articolul 221, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (5)¹, cu următorul cuprins:

„Fapta de a pune la dispoziția copiilor sub vârsta de optsprezece ani a oricăror materiale care promovează abaterea de la identitatea sexuală biologică, reassignarea de gen și homosexualitatea se pedepsește cu închisoarea de la 1 an la 5 ani.”

(6) La articolul 221, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Tentativa la infracțiunile prevăzute la alin. (1), (2), (2)¹ și (5)¹ se pedepsește.”

(7) Articolul 297 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește cu încălcarea legii în scopul obținerii unui folos necuvenit și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngreudește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de teamă, de excludere socială sau de inferioritate pe teme de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, acceptare sau refuz al unui tratament sau dispozitiv medical, boală cronică necontagioasă, sau infecție HIV/SIDA, COVID-19 sau altele asemenea.”

(8) La articolul 297, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Se pedepsește cu închisoare de la 7 la 10 ani fapta funcționarului public de punere în aplicare a oricăror norme legale declarate ca neconstituționale prin decizie de către Curtea Constituțională a României.”

(9) La articolul 394, la alineatul (1) se introduce o nouă literă, lit. e), cu următorul cuprins:

„e) exercitarea unei funcții de demnitate publică sau care presupune exercițiul autorității de stat.”

(10) La articolul 394, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„Dacă fapta prevăzută în alineatul 1 lit. b a produs pagube importante economiei naționale, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.”

(11) La articolul 398, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„De asemenea constituie act de înaltă trădare care atrage aceeași pedeapsă nepunerea în aplicare de către Președintele României a deciziilor Curții Constituționale prin care se soluționează conflicte de natură constituțională în termen de 10 zile de la comunicarea dispozitivului.”

Articolul 10

Legea nr. 135 din 1 iulie 2010 privind **Codul de procedură penală**, publicată în Monitorul Oficial nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

(1) La articolul 247 se modifică alineatele (1) și (2) și vor avea următorul cuprins:

„(1) Judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, pe durata procedurii de cameră preliminară, sau instanța, în cursul judecății, poate dispune internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului care este bolnav mintal ori consumator cronic de substanțe psihoactive, dacă starea făptuitorului a fost determinantă pentru săvârșirea faptei și luarea măsurii este necesară pentru înlăturarea unui pericol concret și actual pentru siguranța publică.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) constă în internarea medicală nevoluntară a suspectului sau inculpatului într-o unitate specializată de asistență medicală se ia pentru o perioadă de maxim 60 de zile și poate fi prelungită până la însănătoșire sau până la ameliorarea care înlătură starea de pericol ce a determinat luarea măsurii.”

(2) La articolul 453 alineatul (1), după litera f) se introduce o nouă literă, lit. g), cu următorul cuprins:

„hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care a fost abrogată sau modificată, după ce hotărârea a devenit definitivă, în situația în care dispozițiile penale sunt mai favorabile sau fapta a fost dezincriminată.”

Articolul 11

La articolul 18, alineatul (2) din Legea nr. 202 din 9 noiembrie 1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, publicată în Monitorul Oficial nr. 511 din 3 iulie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Formatul electronic al Monitorului Oficial al României este disponibil în mod gratuit și liber, permanent. Formatul electronic gratuit și liber este de document portabil, fără filigran sau inscripții suplimentare formatului tipărit; acesta devine accesibil tuturor utilizatorilor în aceeași zi cu publicarea, inclusiv pentru căutare, salvare, distribuire și imprimare.”

Articolul 12

(1) Este interzisă ștergerea sau cenzurarea postărilor, informațiilor, imaginilor sau datelor personale precum și blocarea conturilor personale pe rețelele de socializare, în mediile de

stocare cloud, în mediul virtual sau/și în mediul online sau pe dispozitivele electronice proprietate personală.

(2) Orice încălcare a dispozițiilor alineatului (1) atrage răspundere materială a operatorilor sau deținătorilor mediilor virtuale și rețelelor de socializare, a mediilor cloud de stocare, a site-urilor online sau a sistemelor de operare.

(3) Orice litigiu cu privire la încălcarea dispozițiilor alineatelor precedente sunt supuse legislației naționale și se soluționează de judecătoria de la domiciliul reclamantului.

(4) Acțiunea este scutită de taxă de timbru.

Articolul 13

Legea nr. 208 din 20 iulie 2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, publicată în Monitorul Oficial nr. 553 din 24 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

(1) La articolul 92¹, alineatele (3), (4) și (5) se abrogă.

(2) La articolul 94 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„3% din totalul voturilor valabil exprimate la nivel național sau 10% din totalul voturilor valabil exprimate în cel puțin 4 circumscripții electorale pentru toți competitorii electorali;”

(3) La articolul 94 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazul alianțelor politice și alianțelor electorale, la pragul de 3% prevăzut la lit. a) se adaugă, pentru fiecare membru al alianței câte un singur procent din voturile valabil exprimate în toate circumscripțiile electorale, fără a se putea depăși 5% din aceste voturi.”

(4) Articolul 103¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Autoritatea Electorală Permanentă asigură funcționarea în sediul Biroului Electoral Central a unei infrastructuri informatice care îndeplinește următoarele obiective:

a) asigură funcționarea Sistemului informatic de centralizare a datelor din procesele-verbale privind consemnarea rezultatelor votării;

b) asigură stocarea în timp real a duplicatelor bazelor de date generate de Sistemul informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal, precum și a jurnalelor mașinilor pe care rulează acesta, pentru facilitarea analizei și transparenței acestora.

(2) Infrastructura informatică prevăzută la alin. (1) este unică și cuprinde servere, sisteme de stocare a datelor, echipamente de comunicații și de securitate, precum și licențe și aplicații informatice, fiind destinată exclusiv aplicării dispozițiilor prezentei legi.

(3) Sistemul informatic de centralizare a datelor din procesele-verbale privind consemnarea rezultatelor votării și Sistemul informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal pot fi accesate pentru vizualizarea în timp real a datelor, din sediul Biroului Electoral Central, de către reprezentanții Biroului Electoral Central și cei ai Autorității Electorale Permanente, pe baza drepturilor de acces stabilite prin decizie a Autorității Electorale Permanente.

(4) Autoritatea Electorală Permanentă asigură asistența și suportul tehnic pentru funcționarea echipamentelor și aplicațiilor informatice prevăzute la alin. (2).

(5) Autoritatea Electorală Permanentă asigură aplicațiile și/sau serviciile informatice ce vor fi utilizate de Biroul Electoral Central pentru centralizarea datelor din procesele-verbale privind consemnarea rezultatelor votării, precum și echipamentele informatice necesare centralizării rezultatelor votării de către Biroul Electoral Central. Acestea vor funcționa în cadrul infrastructurii informatice prevăzute la alin. (1).

(6) Aplicațiile informatice prevăzute la alin. (5) sunt certificate de Autoritatea Electorală Permanentă și puse de către aceasta la dispoziția partidelor politice și organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale care participă la alegeri, la cererea scrisă a acestora.

(7) Autoritatea Electorală Permanentă asigură, pe tot parcursul zilei votării și al zilei următoare, publicitatea datelor privind numărul alegătorilor prezenți la vot, respectiv a informațiilor rezultate în urma verificării corelațiilor din procesele-verbale privind consemnarea rezultatelor votării, obținute prin Sistemul informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal.”

(5) La articolul 110, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Autoritatea Electorală Permanentă, cu sprijinul Institutului Național de Statistică, asigură implementarea și gestionarea Sistemului informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal, pe baza datelor și informațiilor din Registrul electoral și Registrul secțiilor de votare.”

(6) La articolul 110, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Pentru implementarea și funcționarea pe durata alegerilor a Sistemului informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal se va utiliza, de regulă, infrastructura informatică deținută de autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și de unitățile de învățământ.”

(7) La articolul 110, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Organizarea alegerilor, referendumurilor și a altor consultări populare, precum și administrarea proceselor specifice acestora, inclusiv numărarea voturilor, cu excepția activităților de pază și ordine, se vor realiza exclusiv de către birourile electorale, respectiv central și locale. Încălcarea acestei prevederi constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 7 la 10 ani.”

(8) La articolul 110, alineatul 8 se abrogă.

Capitolul II — Măsuri ecologice pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român

Articolul 14

Legea nr. 57/2020 privind gospodărirea durabilă a pădurilor României, publicată în Monitorul Oficial nr. 402 din 15 mai 2020, se modifică după cum urmează:

(1) Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Se interzice exportul în spațiul comunitar sau extracomunitar de masă lemnoasă neprelucrată, inclusiv buștean, cu sau fără coajă, lemn rotund, cherestea, bârne sau traverse de cale ferată, până la data de 1 Ianuarie 2121.”

(2) Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Nerespectarea interdicției de export al masei lemnoase, prevăzută la art. 1, se pedepsește cu închisoare de la 7 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Articolul 15

Legea nr. 46 din 19 martie 2008 privind Codul Silvic, publicată în Monitorul Oficial nr. 611 din 12 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

(1) La articolul 29, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Defrișările și tăierile rase pe teritoriul României, inclusiv cele motivate de reconstrucția ecologică, regenerarea și îngrijirea pădurilor, sunt interzise până la data de 1 ianuarie 2121.”

(2) La articolul 29, alineatele (2), (3), (4) și (5) se abrogă.

(3) După articolul 109 se introduc trei noi articole, art. 109¹, 109² și 109³, cu următorul cuprins:

„109¹ Fapta de a provoca boli sau de a infesta cu dăunători arborii din fondul forestier se pedepsește cu închisoare de la 7 la 20 de ani.

109² Încălcarea interdicției prevăzute la art. 29 din prezenta lege se pedepsește cu închisoare de la 7 la 20 de ani.

109³ Fapta de a incendia intenționat arborii din fondul forestier se pedepsește cu închisoarea de la 7 la 20 de ani.”

Articolul 16

La articolul 13 din Legea nr. 211 din 15 noiembrie 2011 privind regimul deșeurilor, republicată, publicată în Monitorul Oficial nr. 220 din 28 martie 2014, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„Este interzisă introducerea în țară a deșeurilor de orice natură.”

Capitolul III — Măsuri în domeniul economic pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român

Articolul 17

Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi se interzice înstrăinarea activelor statului român sau a acțiunilor deținute de stat la companiile și societățile naționale, la instituții de credit, precum și la orice altă societate la care statul are calitatea de acționar, indiferent de cota de capital social deținută, până la data de 1 ianuarie 2121.

Articolul 18

La art. 307 din Ordonanța de urgență nr. 57 din 3 iulie 2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial nr. 555 din 5 iulie 2019, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (11), cu următorul cuprins:

„Redevența minimă obținută prin concesionare nu se poate situa sub nivelul mediu al pieței europene.”

Articolul 19

(1) La articolul 30 din Legea nr. 312 din 28 iunie 2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, publicată în Monitorul Oficial nr. 582 din 30 iunie 2004, alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) aur deținut în tezaur exclusiv și în integralitate la Banca Națională a României”.

(2) În termen de maximum 180 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României a prezentei legi, Banca Națională a României va repatria în integralitate aurul depozitat în afara României.

(3) Nerespectarea dispozițiilor alineatului (2) constituie faptă penală și se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Articolul 20

(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, contractele încheiate de statul român sunt publice și se publică pe site-ul instituției contractante și în Monitorul Oficial, Partea a IV-a.

(2) În termen de cel mult 5 zile de la data adoptării prezentei legi, toate contractele încheiate de statul român până la această dată se vor publica pe site-ul instituției contractante și în Monitorul Oficial, Partea a IV-a.

Articolul 21

(1) Omisiunea funcționarului de a pune în executare contractele de concesiune sau de privatizare potrivit clauzelor acestora sau, după caz, omisiunea de a promova acțiunile în executarea acestora săvârșită cu intenție se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Omisiunea funcționarului de a pune în executare contractele de concesiune sau de privatizare potrivit clauzelor

acestora sau, după caz, omisiunea de a promova acțiunile în executarea acestora săvârșită din culpă se pedepsește cu închisoare de la 5 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Articolul 22

(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi este interzisă comercializarea pe teritoriul României a oricăror produse de calitate inferioară celor comercializate sub aceeași marcă în țara de origine.

(2) Este interzisă comercializarea sub aceeași marcă de mărfuri cu calități diferite.

(3) Încălcarea prezentei norme legale constituie o practică comercială înșelătoare în sensul prevăzut de articolul 7 alineatul (2) din Legea nr. 363 din 21 decembrie 2007 și atrage sancționarea comerciantului cu o amendă cuprinsă între 10.000.000 euro și 50.000.000 euro, în funcție de gravitatea faptei.

Capitolul IV — Măsuri în domeniul siguranței și apărării naționale pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și cetățeanului român

Articolul 23

Legea nr. 51 din 29 iulie 1991 privind securitatea națională a României, republicată, publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din 18 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 29, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Serviciile de informații, contrainformații, pază, telecomunicații speciale și cele asimilate acestora se organizează exclusiv în sistem civil, angajații acestora devenind prin asimilare funcționari publici cu statut special, având dreptul de a se organiza în sindicate și de a fi cercetați de parchetele civile corespunzătoare.

(2) Statutul acestora se reglementează prin lege organică.”

(2) La articolul 29, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„Personalul Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și al Serviciului de Protecție și Pază care la data pensionării a avut statut de cadru militar permanent pentru o perioadă de 15 ani sau mai mare își păstrează drepturile până la momentul încetării funcției, în orice mod.”

(3) După articolul 33 se introduc două noi articole, art. 33¹ și art. 33², cu următorul cuprins:

„33¹ (1) Participarea în orice fel a serviciilor de informații, contrainformații și a celor asimilate acestora în efectuarea oricăror acte de procedură judiciară este interzisă.

(2) Influențarea în orice mod a procurorului sau a judecătorului investit cu efectuarea unei cercetări de către orice persoană, inclusiv de către angajați sau colaboratori din cadrul serviciilor de informații, contrainformații și al celor asimilate acestora, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 ani și interzicerea unor drepturi.

(3) Tentativa se pedepsește.

(4) Nedenunțarea intervenției prevăzute la alin. (1) constituie faptă penală și se pedepsește cu aceeași pedeapsă prevăzută la alin. (2).

33² (1) Participarea în orice fel a serviciilor de informații, contrainformații și a celor asimilate acestora în efectuarea oricăror activități cu caracter politic, economic și mediatic este interzisă.

(2) Sunt interzise deținerea de societăți comerciale direct sau indirect, prin personal propriu sau persoane interpuse, precum și desfășurarea de activități comerciale pe teritoriul României sau în străinătate de către serviciile de informații, contrainformații și cele asimilate acestora.

(3) Serviciile de informații, contrainformații și cele asimilate acestora nu pot utiliza alte fonduri în afara celor prevăzute în Legea bugetului de stat.

(4) Orice câștiguri obținute de serviciile de informații, contrainformații și cele asimilate acestora în contextul desfășurării activităților specifice vor fi vărsate la bugetul statului.

(5) Este interzisă înființarea, finanțarea, conducerea sau coordonarea prin personal propriu sau persoane interpuse a organizațiilor nonguvernamentale de către serviciile de informații, contrainformații și de cele asimilate acestora.

(6) Încălcarea dispozițiilor prevăzute la alin. (1)—(5) constituie faptă penală și se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 ani și interzicerea unor drepturi.

(7) Tentativa se pedepsește.

(8) Nedenunțarea faptelor prevăzute la alin. (1)—(5) constituie faptă penală și se pedepsește cu aceeași pedeapsă prevăzută la alin. (6).”

Articolul 24

Legea nr. 14 din 24 februarie 1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, publicată în Monitorul Oficial nr. 33 din 3 martie 1992, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 9 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„solicitarea și obținerea de obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități sau instituții publice”.

(2) La articolul 9 alineatul (1), litera e) se abrogă.

(3) La articolul 10, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„În situațiile care constituie amenințări la adresa securității naționale, Serviciul Român de Informații, prin cadre desemnate în acest scop, desfășoară activități specifice culegerii de informații, efectuate potrivit procedurii prevăzute în Legea nr. 51/1991, cu modificările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător.”

(4) La articolul 27, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Personalul Serviciului Român de Informații se compune din salariați civili care îndeplinesc atribuții operative și administrative.”

(5) La articolul 27, alineatul (3) se abrogă.

(6) La articolul 29, alineatul (1) se abrogă.

(7) Articolul 30 se abrogă.

(8) Articolul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Clădirile, mijloacele de transport, aparatura tehnică și celelalte mijloace materiale pentru funcționarii Serviciului Român de Informații se asigură de Guvern.

(2) Fondurile bănești necesare desfășurării activității Serviciului Român de Informații sunt prevăzute în cadrul bugetului de stat, aprobat de Parlament.

(3) Serviciul Român de Informații are parc propriu de mijloace de transport pentru aparatul central și unitățile din subordine, care se stabilește prin tabelele de înzestrare ale unităților aprobate de director.”

Articolul 25

Legea nr. 1 din 6 ianuarie 1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Informații Externe, republicată, publicată în Monitorul Oficial nr. 511 din 18 octombrie 2000, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 9, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Serviciul de Informații Externe își desfășoară activitatea în conformitate cu Constituția României, cu legile țării și cu hotărârile Consiliului Suprem de Apărare a Țării.”

(2) La articolul 10, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Serviciul de Informații Externe este autorizat ca, în condițiile legii, să folosească metode, să creeze și să dețină mijloace adecvate pentru obținerea, verificarea, evaluarea, valorificarea și stocarea datelor și a informațiilor referitoare la siguranța națională.”

(3) Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Serviciul de Informații Externe are dreptul, în condițiile prevăzute de lege, să solicite și să obțină de la autoritățile publice române date sau documente necesare îndeplinirii atribuțiilor sale.”

(4) Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Personalul Serviciului de Informații Externe se compune din salariați civili.”

(5) Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Cadrele militare în rezervă sau în retragere din cadrul Serviciului de Informații Externe au toate drepturile și îndatoririle prevăzute de actele normative aplicabile armatei române, precum și de reglementările specifice acestui serviciu.”

(6) La articolul 21, alineatul (1) se abrogă.

Articolul 26

Legea nr. 92 din 24 iulie 1996 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Telecomunicații Speciale, publicată în Monitorul Oficial nr. 169 din 30 iulie 1996, se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 11 alineatul (1), litera m) se modifică și va avea următorul cuprins:

„desfășoară alte activități necesare, cum sunt: cercetare și proiectare tehnologică și în informatică, activități de personal și învățământ, de transport, de asistență medicală și recuperatorie și activități social-culturale și sportive pentru personalul propriu, conform reglementărilor legale.”

(2) La articolul 12, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Personalul Serviciului de Telecomunicații Speciale este format din salariați civili.”

(3) La articolul 12, alineatul (2) se abrogă.

(4) Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Serviciul de Telecomunicații Speciale organizează un sistem propriu de instruire și de perfecționare a pregătirii salariaților civili, iar pe bază de protocol, prin instituțiile de specialitate aparținând structurilor sistemului național de apărare, învățământului universitar și, după caz, în cadrul unor servicii și firme de specialitate din țară sau din străinătate.”

Articolul 27

Legea nr. 191 din 19 octombrie 1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Protecție și Pază, publicată în Monitorul Oficial nr. 402 din 22 octombrie 1998, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Serviciul de Protecție și Pază este parte componentă a sistemului național de apărare.”

(2) Articolul 13 se abrogă.

(3) La articolul 14, literele d) și e) se abrogă.

(4) La articolul 15, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Personalul Serviciului de Protecție și Pază se compune din salariați civili.”

(5) La articolul 15, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Personalul civil care îndeplinește atribuții specifice pentru realizarea activităților operative se încadrează în grupele I și a II-a de muncă.”

(6) La articolul 16, alineatele (1) și (3) se abrogă.

(7) La articolul 19, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Cadrele civile din Serviciul de Protecție și Pază provin din rândurile absolvenților instituțiilor militare de învățământ. În cazul unor posturi din domeniul specific de activitate, pentru care instituțiile militare de învățământ nu asigură formarea specialiștilor necesari, acestea pot fi încadrate cu persoane pregătite de instituțiile civile de învățământ și care îndeplinesc condițiile legale.”

(8) La articolul 29, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Personalul civil din Serviciul de Protecție și Pază are obligația de a păstra secretul de stat și secretul de serviciu, în condițiile legii.”

Articolul 28

(1) Se instituie Garda Națională în baza principiului apărării întregului teritoriu național de către întregul popor pe bază de voluntariat.

(2) Legea nr. 45 din 1 iulie 1994 — Legea apărării naționale a României, publicată în Monitorul Oficial nr. 172 din 7 iulie 1994, cu completările și modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

a) Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Forțele destinate apărării se compun din forțele armate, garda națională și forțele de protecție.”

b) Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Forțele armate cuprind armata, garda națională, mari unități și unități din subordinea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, cele ale serviciilor de informații ale statului și alte formațiuni de apărare organizate potrivit legii.”

c) După articolul 12 se introduce un nou articol, articolul 12¹, cu următorul cuprins:

„(1) Garda Națională este parte a sistemului național de apărare și este subordonată direct Parlamentului ca reprezentant al voinței poporului pentru garantarea suveranității, a independenței, a unității statului, a integrității teritoriale a țării și a democrației constituționale.

(2) Voluntar în Garda Națională poate fi orice cetățean român cu vârsta de peste 18 ani.

(3) Organizarea, funcționarea și finanțarea Gărzii Naționale, precum și regimul de instrucție și al deținerii armelor de către membrii Gărzii Naționale se vor stabili prin lege organică.”

Articolul 29

Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi echipamentele militare se achiziționează numai de la producătorul acestora și numai în condițiile O.U.G. nr. 189/2002 privind operațiunile compensatorii referitoare la contractele de achiziții pentru nevoi de apărare, ordine publică și siguranță națională, publicată în Monitorul Oficial nr. 942 din 23 decembrie 2002.

Capitolul V — Dispoziții finale și tranzitorii

Articolul 30

Prezenta lege intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, orice dispoziție contrară fiind abrogată de la această dată.

AVIZ**referitor la inițiativa legislativă a cetățenilor intitulată „Legea suveranității —
Legea pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român”**

Analizând inițiativa legislativă a cetățenilor intitulată „Legea suveranității — Legea pentru protejarea interesului superior și suveran al poporului și al cetățeanului român”, formulată de un comitet de inițiativă în baza prevederilor Legii nr. 189/1999 privind exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni, republicată, cu modificările ulterioare, și transmisă de împuternicitul comitetului de inițiativă, cu Adresa înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. R2111 din 26.08.2021 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D751 din 26.08.2021,

CONSILIUL LEGISLATIV,

în temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 46 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ, precum și al art. 3 alin. (2) din Legea nr. 189/1999, republicată, cu modificările ulterioare,

avizează favorabil inițiativa legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Prezenta inițiativă legislativă a cetățenilor are ca obiect de reglementare modificarea și completarea mai multor acte normative. De asemenea, proiectul cuprinde și norme de sine stătătoare.

Potrivit Expunerii de motive, inițiativa legislativă are ca „unic obiect de reglementare restaurarea suveranității și a stării de drept, astfel cum sunt acestea prevăzute de articolul 1 din Constituția României. Unicitatea reglementării în materia suveranității naționale este concretizată prin modificări ale unor reglementări în materii conexe, indispensabile realizării scopului urmărit”.

2. Prin obiectul său de reglementare inițiativa legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. a) și h), art. 117 alin. (3) și ale art. 118 alin. (2) din Constituția României, republicată. În aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul pentru prevederile circumscrise domeniilor prevăzute la art. 73 alin. (3) lit. a) și h) și Camera Deputaților pentru dispozițiile circumscrise domeniilor prevăzute la art. 117 alin. (3) și art. 118 alin. (2) din Constituția României.

Față de cele de mai sus, devin incidente prevederile art. 75 alin. (4) și (5) din Legea fundamentală, referitoare la întoarcerea legii.

3. Menționăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se poate pronunța asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Semnalăm că o inițiativă legislativă a cetățenilor, formulată de un comitet de inițiativă în baza prevederilor Legii nr. 189/1999 privind exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni, republicată, cu modificările ulterioare, având conținut similar, a fost transmisă de împuternicitul comitetului de inițiativă, cu Adresa înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. R369 din 4.06.2021 și înregistrată cu nr. D475 din 4.06.2021. Pentru respectiva inițiativă legislativă a cetățenilor a fost emisă Nota de restituire nr. A173 din 11.06.2021.

5. Ca observații de ordin general, analizând conținutul normativ al proiectului, se observă că acesta conține atât dispoziții de sine stătătoare, cât și dispoziții de modificare și completare a mai multor acte normative. Astfel, este de analizat dacă prin includerea în același act normativ a unor dispoziții din domenii diferite, fără legătură între ele, sunt respectate normele de tehnică legislativă referitoare la unicitatea reglementării în materie, ca regulă de sistematizare a legislației. Menționăm că, potrivit art. 14 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „Un act normativ poate

cuprinde reglementări și din alte materii conexe **numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act**”. Totodată, observăm că soluțiile legislative cuprinse în prezenta propunere au fost formulate fără a se ține seama de limbajul juridic consacrat actelor normative, fiind ignorate prevederile art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește citarea actelor normative ce se dorește a fi amendate, aceasta trebuie să se realizeze prin precizarea categoriei juridice, a numărului și anului adoptării, a titlului și a evenimentelor legislative suferite după adoptare. Spre exemplu: se va scrie „Legea nr. 17/2001”, și nu „Legea nr. 17 din 22 februarie 2001”. În cazul menționării actelor internaționale se vor indica și actele interne prin care acestea au fost aprobate/ratificate. De asemenea, citarea anumitor articole și subdiviziuni ale acestora se va face după următorul model: „art. ... alin. (...) lit. ...”.

Totodată, fiind vorba de un act normativ modificator, pentru respectarea dispozițiilor art. 45 alin. (3) prima teză și alin. (4) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, marcarea articolelor se va face cu cifre romane, după modelul: „Art. I, art. II”.

De asemenea, pentru coerența reglementării, propunem ca elementele structurale modificatoare să fie grupate într-un singur capitol și nu să fie intercalate printre celelalte articole.

Totodată, prezentarea intervențiilor legislative se va face în ordinea crescătoare a anilor adoptării actelor normative supuse amendării, începând cu legile.

În cazul în care se dorește abrogarea anumitor acte normative, respectivele prevederi trebuie plasate în finalul inițiativei legislative cetățenești, pentru a corespunde cu prevederile art. 53 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

6. Referitor la **titlu**, semnalăm că acesta nu este în acord cu dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora titlul actului normativ cuprinde **obiectul reglementării exprimat sintetic**.

În conformitate cu **art. 2 alin. (1) din Constituție**, „Suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită **prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum**”. Or, prin proiect se propun și soluții legislative care nu se circumscriu noțiunii de suveranitate națională.

Recomandăm, așadar, reformularea titlului proiectului în acord cu cerințele impuse de normele de tehnică legislativă.

7. La **al patrulea paragraf al preambulului**, pentru corectitudinea titlului Rezoluției Parlamentului European invocate, sintagma finală „*din statele membre, printre care și România*” trebuie eliminată.

La **al cincilea paragraf**, potrivit uzanței normative, sintagma „ratificate prin Legea nr. 17 din 22 februarie 2001” trebuie redată sub forma „ratificate prin Legea nr. 17/2001”.

La **al optulea paragraf** este necesar ca formularea inițială „având în vedere în vedere” să fie redată corect, respectiv „având în vedere”.

8. Potrivit uzanței normative, formularea intervențiilor legislative preconizate se va realiza după următorul model:

„Art. ... — **Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 29 ianuarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:**

1. La articolul 4, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2)

2. După articolul 361 se introduce un nou articol, art. 362, cu următorul cuprins:

„Art. 362. —

Se remarcă faptul că în partea introductivă/dispozitivă a elementului structural modificator trebuie citat corect titlul actului amendat, trebuie scrisă titulatura întregă a editorialului în care a fost publicat/republicat actul modificat/completat, intervențiile legislative suferite de respectivul act normativ, iar natura intervențiilor legislative propuse trebuie să corespundă cu cea prezentată în părțile dispozitive ale punctelor subsecvente, iar textele modificate/nou-introduse trebuie identificate în mod corespunzător.

Totodată, potrivit uzanței normative, părțile prin care se dispun intervenții legislative de modificare/completare/abrogare trebuie marcate cu cifre arabe, și nu cu litere mici, fără să fie încadrate între paranteze.

În cazul actelor normative în care alineatele articolelor nu sunt marcate prin cifre încadrate între paranteze, redactarea părților dispozitive, precum și a textelor modificate/nou-introduse va ține seama de acest aspect.

Pentru precizie normativă, în locul sintagmelor de genul „*legislației naționale*” trebuie precizate actele normative incidente.

9. La **art. 1**, norma este superfluă în raport cu prevederile **art. 53** din **Constituție**, care reglementează posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și condițiile în care se pot dispune astfel de restrângeri. Mai mult, norma propusă la art. 1 este lacunară în raport cu textul constituțional menționat, astfel încât nu se justifică includerea acesteia în proiect.

Față de considerentele expuse, recomandăm eliminarea din proiect a articolului în discuție și renumerotarea articolelor subsecvente.

10. La **art. 2** semnalăm că textul propus pentru **art. 4** din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, cu modificările și completările ulterioare, instituie, parțial, un paralelism cu dispozițiile art. 32 din același act normativ. Astfel, dreptul la viață și accesul liber la justiție sunt prevăzute și de **art. 32** ca fiind exceptate de la posibilitatea restrângerii. Întrucât prin art. 2 din proiect se dorește extinderea sferei drepturilor exceptate de la

posibilitatea restrângerii, pentru evitarea paralelismelor și asigurarea unei mai bune sistematizări a proiectului, recomandăm ca această soluție legislativă să se concretizeze într-o intervenție de modificare și completare a art. 32 din actul de bază, și nu a art. 4.

Distinct de cele menționate, fără a ne pronunța asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate, este de analizat dacă prin instituirea unui număr mare de excepții nu s-ar afecta semnificativ regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, cu riscul lipirii de eficiență a măsurilor de prevenire sau înlăturare a pericolului care ar impune instituirea uneia dintre cele două stări.

11. La **art. 3** semnalăm că prin abrogarea **Legii nr. 55/2020** privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, s-ar crea un vid legislativ în domeniul reglementat de aceasta, cu consecința afectării dreptului la ocrotirea sănătății consacrat de **art. 34** din **Constituție**. Propunem, de aceea, eliminarea actualului art. 5 din cuprinsul proiectului și renumerotarea articolelor subsecvente.

12. La **art. 4 alin. (1)**, referitor la norma preconizată pentru **art. 4 alin. (2)**, semnalăm că, potrivit art. 1 pct. 52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2018 privind reglementarea unor măsuri în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, „*în cuprinsul legii¹, sintagma «dispozitive medicale» se înlocuiește cu sintagma «dispozitive medicale, tehnologii și dispozitive asistive»*”, fiind necesară reformularea corespunzătoare a normei. Formulăm prezenta observație pentru toate situațiile similare din proiect.

Totodată, este necesară corelarea soluției legislative potrivit căreia măsurile se aplică doar cetățenilor români cu textul de *lege lata* al art. 222 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „(1) **Sunt asigurați, potrivit prezentei legi:** a) **toți cetățenii români cu domiciliul sau reședința în țară;** b) **cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și au obținut prelungirea dreptului de ședere temporară ori au domiciliul în România;** c) **cetățenii statelor membre ale UE, SEE și Confederației Elvețiene care nu dețin o asigurare încheiată pe teritoriul altui stat membru care produce efecte pe teritoriul României, care au solicitat și au obținut dreptul de rezidență în România, pentru o perioadă de peste 3 luni;** d) **persoanele din statele membre ale UE, SEE și Confederației Elvețiene care îndeplinesc condițiile de lucrător frontalier, și anume desfășoară o activitate salariată sau independentă în România și care rezidă în alt stat membru în care se întoarce de regulă zilnic ori cel puțin o dată pe săptămână;** e) **pensionarii din sistemul public de pensii care nu mai au domiciliul în România și care își stabilesc reședința pe teritoriul unui stat membru al UE, al unui stat aparținând SEE sau al Confederației Elvețiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate**”.

La **alin. (2)** recomandăm reconsiderarea soluției legislative propuse, de vreme ce, potrivit prevederilor art. 230 alin. (2) lit. d) și l) din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(2) **Asigurații au următoarele drepturi:** (...) d) **să beneficieze de pachetul de servicii de bază în mod nediscriminatoriu, în condițiile legii;** (...) l) **să beneficieze de dispozitive medicale, tehnologii și dispozitive asistive;**”.

¹ Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările și completările ulterioare.

13. La **art. 5**, în ceea ce privește norma preconizată la pct. 1 pentru **art. 704¹ alin. (1)**, semnalăm că sintagma „*nu oferă garanții și remedii dovedite viabile împotriva efectelor adverse*”, prin gradul mare de generalitate, este improprie stilului normativ.

Cu privire la textul preconizat la **pct. 2** pentru **art. 811 alin. (1)**, semnalăm că, deși norma nu mai vizează publicitatea pentru medicamente destinată publicului larg, rămân în vigoare o serie de texte ale actului normativ de bază care se referă în continuare la acest gen de publicitate. Avem în vedere: **partea introductivă a alin. (1) al art. 815, art. 815 alin. (2), partea introductivă a art. 816 și art. 823 alin. (1) lit. a)**. Pe cale de consecință, sugerăm corelarea soluțiilor legislative propuse cu restul normelor rămase în vigoare.

14. La **art. 6**, cu privire la propunerea de modificare a **art. 9 alin. (1)**, respectiv de completare a **art. 28** cu un nou alineat, **alin. (5)**, în cadrul Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, semnalăm că sintagmele „*identitatea sexuală biologică*”, respectiv „*reassignarea de gen*” sunt insuficient de clare, ceea ce afectează predictibilitatea normelor, deoarece nu sunt definite în corpul legii.

15. La **art. 7**, referitor la norma preconizată pentru **art. 64 alin. (3)**, pentru unitate terminologică cu textul *de lege lata* al aceluiași articol, este necesară înlocuirea sintagmei „*integritatea individuală fizică sau mentală a persoanei*” cu sintagma „*integritatea fizică sau psihică a persoanei*”.

La **alin. (4)** semnalăm că norma este insuficient de clară, deoarece nu este definită sintagma „*intruziune sau formă de intervenție asupra conexiunilor neuronale*”.

16. La **art. 9**, referitor la intervențiile legislative asupra Codului penal, semnalăm următoarele:

16.1. La **partea introductivă**, expresia „Legea nr. 286 din 17 iulie 2009” trebuie redată sub forma „Legea nr. 286/2009”.

16.2. **Partea dispozitivă a pct. 1** trebuie reformulată astfel: „1. După articolul 195 se introduce un nou articol, art. 195¹, cu următorul cuprins:”

În continuare se va reda articolul propus, inclusiv cu denumirea marginală a acestuia.

16.3. În textul propus pentru **art. 195¹ alin. (1)**, în ceea ce privește fapta care constituie infracțiune, semnalăm că referirea la „*perturbarea integrității fizice sau mentale a unei persoane*” nu întrunește criteriile de claritate și previzibilitate specifice unei norme de incriminare. Menționăm că, potrivit definiției noțiunii de „*perturbare*”, aceasta ar putea fi utilizată în sensul de „*împiedicare sau modificare a funcționării normale a unui organism*”, însă termenul nu poate fi folosit în legătură cu noțiunea de „*integritate fizică sau mentală a unei persoane*”. Sunt necesare, de aceea, reanalizarea și reformularea **denumirii marginale**, precum și a **alin. (1)**, conform intenției de reglementare.

Pe de altă parte, pentru un plus de rigoare, precum și pentru corelare între denumirea infracțiunii și norma de incriminare, în finalul **denumirii marginale** trebuie introdusă expresia „*a unei persoane*”, iar în cuprinsul **alin. (1)**, expresia „*integrității individuale fizice sau mentale a unei persoane*” trebuie înlocuită cu sintagma „*integrității fizice sau mentale a unei persoane*”.

16.4. În textul propus pentru **art. 195¹ alin. (2)** semnalăm că din redactarea propusă rezultă că ar intra sub incidența incriminării și acele situații în care s-ar impune, din motive medicale, intervenția asupra creierului unei persoane care nu își poate exprima consimțământul scris, expres, informat și liber, cum ar fi situația unei persoane care a suferit un traumatism cranian. Pentru evitarea unei astfel de incriminări excesive,

precum și pentru corelare cu dispozițiile art. 64 din Codul civil, astfel cum sunt propuse la **art. 7** din proiect, apreciem că textul ar trebui să prevadă, în anumite situații expres reglementate, posibilitatea exprimării consimțământului de către reprezentantul legal al persoanei.

16.5. La **pct. 2**, referitor la norma propusă pentru **art. 197 alin. (3)**, pentru asigurarea unei reglementări complete, este de analizat dacă textul nu ar trebui să stabilească drept subiect activ al infracțiunii, similar incriminării de la alin. (1), părinții sau „*orice persoană în grija căreia se află minorul*”.

16.6. La **pct. 3** semnalăm că incriminarea propusă nu are în vedere faptul că, potrivit Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în procedura adopției internaționale sunt implicate și organizații acreditate în alte state și autorizate de Agenția Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții, potrivit metodologiei aprobate prin hotărâre a Guvernului, în temeiul art. 64 alin. (3) din Legea nr. 273/2004.

Având în vedere că în Expunerea de motive se precizează că incriminarea vizează situațiile în care adopția de copii este „*văzută de diferite persoane fizice și juridice ca un veritabil act de comerț*”, este de analizat dacă scopul reglementării nu ar putea fi atins prin incriminarea exercitării fără drept a unor activități indicate în mod expres, în legătură cu adopția.

În acest context, semnalăm și faptul că expresia „*stimularea adopțiilor*” nu este suficient de clară și trebuie, de asemenea, reformulată, în funcție de intenția de reglementare.

16.7. La **pct. 4**, referitor la norma propusă pentru **art. 221 alin. (4)**, precizăm că din definiția noțiunii de „*pornografie*”, prevăzută la art. 2 din Legea nr. 196/2003 privind prevenirea și combaterea pornografiei, precum și din definițiile noțiunilor de „*materiale pornografice cu minori*” și „*spectacol pornografic*”, prevăzute la art. 374 alin. (4) și (4¹) din Codul penal, rezultă că de esența acestora este prezentarea unui comportament sexual explicit. Din acest punct de vedere, în sfera noțiunii de „*materiale cu caracter pornografic*”, utilizată în norma propusă, sunt incluse și materialele „*cu conținut care descrie explicit sexualitatea*”, la care textul face, de asemenea, referire.

Este necesară, de aceea, reformularea normei propuse pentru art. 221 alin. (4), în funcție de intenția de reglementare, astfel încât din redactare să rezulte cu claritate care anume materiale, distincte de materialele cu caracter pornografic, sunt avute în vedere.

16.8. La **pct. 5**, referitor la norma propusă pentru **art. 221 alin. (5)**, semnalăm că referirea la „*reassignarea de gen*” nu este suficient de clară. Se impune, de aceea, reformularea sintagmei respective, ținându-se seama de exigențele stilului normativ, astfel cum sunt prevăzute la art. 36 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

16.9. La **pct. 7** semnalăm că norma propusă pentru **art. 297 alin. (1)**, referitoare la incriminarea abuzului în serviciu, nu corespunde tuturor exigențelor reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența referitoare la această infracțiune.

În acest sens, astfel cum a precizat instanța de contencios constituțional în Decizia nr. 466/2019, pentru implementarea Deciziei Curții Constituționale nr. 405/2015, este necesar ca legiuitorul „*să reglementeze, din perspectiva principiului «ultima ratio» în materie penală, gradul de intensitate, de gravitate a atingerii aduse valorii sociale ocrotite care să justifice sancțiunea penală*”. Prin urmare, nu este suficient ca norma să stabilească faptul că neîndeplinirea sau defectuoșitatea îndeplinirii unui act

este raportată la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege, astfel cum se propune în proiect.

Pe de altă parte, în ceea ce privește stabilirea condiției privind săvârșirea faptei „în scopul obținerii unui folos necuvenit”, semnalăm că, în Decizia nr. 650/2018, Curtea Constituțională a reținut, cu privire la o soluție legislativă similară, că, „stabilind o cerință esențială pentru existența abuzului în serviciu, circumscris unui scop avut în vedere de autorul acestuia, respectiv de apropierea unor foloase necuvenite, legiuitorul mută centrul de greutate al infracțiunii de la protejarea unităților publice la verificarea folosului realizat de către autor. Prin urmare, Curtea constată că, potrivit textului criticat, dacă subiectul activ al infracțiunii nu realizează vreun folos din fapta sa, dar a vătămat drepturi/interese legitime ale persoanelor [retrocedări de terenuri cu încălcarea legii în considerarea funcției deținute], acesta nu săvârșește infracțiunea de abuz în serviciu.

Curtea reține că introducerea unei asemenea cerințe esențiale printre condițiile de tipicitate ale infracțiunii duce, în sine, la restrângerea sferei sale de aplicare, cu grave consecințe asupra drepturilor și libertăților fundamentale. De multe ori reparația civilă nu este îndeajuns și de aceea se impune și o protecție penală corespunzătoare în ipoteza lezării acestora. Prin urmare, având în vedere modul de formulare a textului, acesta creează premisele necesare încălcării unor drepturi și libertăți fundamentale care se află în relație directă cu atribuțiile de serviciu îndeplinite de funcționarul public, subiect activ al infracțiunii, ceea ce, prin amploarea sa, reprezintă o amenințare la adresa statului de drept. În aceste condiții, Curtea constată și încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție.” (paragrafele 623 și 624)

Sunt necesare, de aceea, reanalizarea normei propuse pentru art. 297 alin. (1) și reformularea textului astfel încât să fie respectate cele reținute de Curtea Constituțională.

În plus, întrucât se preconizează modificarea întregului articol, trebuie redată și denumirea marginală a acestuia.

16.10. La **pct. 9**, întrucât exercitarea unei funcții de demnitate publică sau care presupune exercițiul autorității de stat nu poate reprezenta prin ea însăși o modalitate de suprimare sau știrbire a unității și indivizibilității, a suveranității sau a independenței statului, așa cum rezultă din textul propus pentru **art. 394 alin. (1) lit. e**), sunt necesare reanalizarea acestuia și reformularea sa, potrivit intenției de reglementare.

16.11. La **pct. 10** semnalăm că în cuprinsul Codului penal nu este definită noțiunea de „pagube importante”, astfel încât norma propusă pentru **art. 394 alin. (2)** este lipsită de previzibilitate. Este de analizat dacă textul nu ar putea să se refere la producerea unor „consecințe deosebit de grave”, noțiune definită la art. 183 din Codul penal.

16.12. La **pct. 11**, referitor la **art. 398 alin. (2)**, pentru un spor de precizie normativă, propunem ca partea de debut a textului să fie reformulată astfel: „(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează...”.

Pe de altă parte, precizăm că, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”. Prin urmare, termenul prevăzut de text nu poate fi calculat „de la comunicarea dispozitivului”, așa cum se propune în proiect, ci de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

17. La **art. 10**, referitor la intervențiile legislative care vizează Codul de procedură penală, semnalăm următoarele:

17.1. La **pct. 1**, referitor la **art. 247 alin. (1)**, apreciem că prin prevederea condiției ca internarea medicală provizorie să poată fi dispusă numai „dacă starea făptuitorului a fost determinantă pentru săvârșirea faptei” se creează premisele afectării siguranței publice. Sugerăm, de aceea, reanalizarea textului sub acest aspect.

17.2. La **pct. 2**, referitor la noul caz de revizuire propus, precizăm că acesta nu se înscrie între situațiile care ar justifica desființarea unei hotărâri judecătorești definitive, întrucât abrogarea sau modificarea prevederii legale pe care s-a întemeiat hotărârea nu reprezintă un fapt sau o împrejurare existentă anterior pronunțării instanței și care nu a fost cunoscută de aceasta la soluționarea cauzei. Așa cum a subliniat Curtea Constituțională în Decizia nr. 2/2017, „cererea de revizuire se formulează împotriva unei hotărâri care a dobândit autoritate de lucru judecat, în temeiul unor fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei, fiind descoperite ulterior, care fac dovada că hotărârea definitivă se întemeiază pe o eroare judiciară”.

De altfel, în cazul abrogării sau modificării dispozițiilor penale, devin incidente, după caz, prevederile art. 4 din Codul penal privind aplicarea legii penale de dezincriminare sau prevederile art. 6 din Codul penal privind aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei.

18. La **art. 11**, întrucât din redactarea propusă asupra **art. 18 alin. (2)** rezultă că se are în vedere asigurarea accesului gratuit la toate cele VII părți ale Monitorului Oficial al României, este necesar ca prin proiect să se abroge art. 19 din Legea nr. 202/1998, care, în prezent, prevede că:

„Regia Autonomă «Monitorul Oficial» realizează un produs electronic conținând actele publicate în Monitorul Oficial al României, **părțile III—VII**, care poate fi accesat gratuit pe internet și este disponibil, în varianta pentru citire, timp de 10 zile de la publicarea respectivelor acte”.

19. La **art. 12** este de analizat dacă norma propusă nu încalcă dispozițiile art. 45 din Legea fundamentală, referitoare la libertatea economică, prin aceea că încalcă libertatea contractuală. Avem în vedere faptul că dobândirea calității de utilizator al unei rețele de socializare presupune acceptarea prealabilă a condițiilor stabilite de deținătorul rețelei respective, printre acestea regăsindu-se atât regulile de utilizare, cât și consecințele încălcării acestor reguli.

20. La **art. 13**, referitor la norma propusă la **pct. 7** pentru **alin. (4) al art. 110 din Legea nr. 208/2015**, este neclar, lacunar și intră în contradicție cu actul normativ de bază în ansamblul său. Astfel, nu este clar ce s-a avut în vedere prin „birouri electorale locale”, această noțiune nefiind cuprinsă în actul normativ de bază. Pe de altă parte, stabilind că organizarea alegerilor intră în competența exclusivă a birourilor electorale, textul propus nu se corelează cu celelalte dispoziții ale Legii nr. 208/2015, lege care, reglementând organizarea alegerilor, stabilește obligații în sarcina mai multor autorități publice centrale sau locale, nu numai în sarcina birourilor electorale (de exemplu, delimitarea secțiilor de votare, întocmirea listelor electorale, tipărirea buletinelor de vot, asigurarea accesibilității localurilor de vot, asigurarea de spații corespunzătoare pentru întâlnirea candidaților cu alegătorii etc.). Se impune, de aceea, reanalizarea normei în discuție.

Totodată, precizăm că, în prezent, infracțiunile electorale sunt incriminate în cuprinsul titlului IX din partea specială a Codului penal. Prin urmare, fapta stabilită drept infracțiune în cuprinsul **tezei a doua** a normei ar fi trebuit prevăzută tot în Codul penal. Precizăm însă că stabilirea infracțiunii trebuie să

aibă în vedere descrierea concretă a faptei, întrucât referirea generică la „organizarea alegerilor, referendumurilor și a altor consultări populare, precum și administrarea proceselor specifice acestora” nu întrunește cerințele de claritate și previzibilitate specifice normelor de incriminare.

21. La art. 14, referitor la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 57/2020, precizăm că, ținând seama de dispozițiile Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, ratificat prin Legea nr. 13/2008, expresia „în spațiul comunitar” ar trebui înlocuită cu sintagma „în statele membre ale Uniunii Europene”, iar termenul „extracomunitar” cu sintagma „în state din afara Uniunii Europene”.

Totodată, este de analizat dacă interdicția exportului de masă lemnoasă pentru o perioadă de aproape 100 de ani nu afectează, în chiar substanța sa, libertatea comerțului prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

22. Având în vedere faptul că, potrivit intervențiilor legislative asupra Codului silvic, prevăzute la art. 15 din proiect, tăierile rase sunt interzise, fără nicio excepție, până la data de 1 ianuarie 2121, este necesar ca prin proiect să se prevadă și regulile aplicabile după această dată.

La art. 109², propus la art. 15 pct. 3, din text trebuie eliminată expresia „din prezenta lege”, ca superfluă.

23. La art. 16 semnalăm că Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2021, cu excepția art. 61, care rămâne în vigoare încă 30 de zile de la data de 26 august 2021 (data publicării ordonanței de urgență în Monitorul Oficial al României, Partea I). Prin urmare, intervenția legislativă trebuie realizată asupra acestui din urmă act normativ.

În ceea ce privește interdicția de introducere în țară a deșeurilor de orice natură, semnalăm că soluția legislativă trebuie să aibă în vedere faptul că în acest domeniu sunt incidente și dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1.013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșuri, act juridic direct aplicabil în ordinea juridică internă.

24. La art. 19 specificăm faptul că cele trei alineate nu pot alcătui un singur element structural, astfel modificarea Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările ulterioare, instituirea unei obligații în sarcina Băncii Naționale a României și sancționarea nerespectării acelei obligații trebuie să fie redactate în articole distincte, marcate în mod corespunzător.

Totodată, referitor la textul propus pentru art. 30 alin. (3) din Legea nr. 312/2004, pentru un spor de rigoare normativă, expresia „constituie faptă penală” trebuie înlocuită cu sintagma „constituie infracțiune”.

Observația este valabilă pentru toate situațiile similare din proiect.

25. La art. 20, cu privire la textul propus pentru alin. (1), relevăm faptul că norma preconizată este susceptibilă de a aduce atingere dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau securitatea națională”. Mai mult decât atât, în conformitate cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. b) din Legea fundamentală, „Statul trebuie să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară”. Astfel, învederăm faptul că o serie de contracte pot fi clasificate sau pot cuprinde clauze ce conțin informații clasificate. Acest tip de informații se bucură de protecție juridică care, potrivit prevederilor art. 15 lit. g) din

Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă ansamblul normelor constituționale și al celorlalte dispoziții legale în vigoare, care reglementează protejarea informațiilor clasificate.

Prin urmare, obligația publicării atât pe site-ul instituției, cât și în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a tuturor contractelor încheiate de statul român, în lipsa instituirii unor excepții, poate contraveni atât normelor constituționale, cât și sistemului nostru legislativ, întrucât publicarea unor astfel de contracte poate afecta, în primul rând, interesele esențiale de securitate ale statului român. Totodată, dezvăluirea anumitor informații din contracte care conțin informații confidențiale ar putea prejudicia interesele legitime ale unor persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește secretul comercial și proprietatea intelectuală. Avem în vedere, cu titlu de exemplu, contractul de concesiune de bunuri proprietate publică sau contractul de închiriere a bunurilor proprietate publică. În ambele situații, concedentul, respectiv autoritatea contractantă, are obligația de a asigura protejarea acelor informații care îi sunt comunicate de persoanele fizice sau juridice cu titlu confidențial, în temeiul prevederilor art. 312 alin. (2), respectiv ale art. 337 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

26. La art. 22, pentru respectarea principiului unității reglementării, soluția legislativă preconizată ar trebui realizată prin modificarea și completarea Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare, de care se leagă tematic.

În ceea ce privește art. 22 alin. (3), precizăm că textul trebuie să facă trimitere expresă la dispozițiile care stabilesc obligațiile a căror încălcare se sancționează, prin reformularea corespunzătoare a expresiei „încălcarea prezentei norme legale”.

Pe de altă parte, menționăm că din redactarea normei nu rezultă cu claritate natura juridică a răspunderii incidente, fiind necesară completarea textului în acest sens. Precizăm că limitele amenzilor trebuie stabilite în lei, nu în euro, iar norma de sancționare trebuie să țină seama de limitele speciale ale amenziilor contravenționale sau ale amenziilor penale, în funcție de intenția de reglementare preconizată.

27. La art. 23, referitor la intervențiile legislative care vizează Legea nr. 51/1991, semnalăm următoarele:

27.1. La pct. 1, prin referirea la „Serviciile de informații, contrainformații, pază, telecomunicații speciale și a celor asimilate acestora”, norma propusă pentru art. 29 alin. (1) nu este suficient de clară, întrucât din redactarea propusă nu rezultă cu precizia necesară care dintre organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale prevăzute la art. 6 alin. (1) din actul normativ de bază sunt avute în vedere. În aceste condiții, apreciem că textul propus ar trebui să fie reformulat, astfel încât să se refere la personalul din cadrul respectivelor organe de stat, indicate în mod expres.

Observația este valabilă și pentru celelalte norme din cuprinsul proiectului, care se referă, la modul general, la „servicii de informații, contrainformații (...) și cele asimilate acestora”.

27.2. Cu privire la textul propus la pct. 2 pentru art. 29 alin. (4), semnalăm că norma preconizată nu se corelează cu art. 6 alin. (1), întrucât Serviciul de Telecomunicații Speciale nu se regăsește printre organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, prevăzute în mod limitativ.

Mai mult decât atât, facem mențiunea că reglementarea propusă nu vizează și personalul din cadrul unor entități „asimilate” serviciilor, enumerate la alin. (1). Pentru corelarea textelor este necesară revederea normei în funcție de intenția de reglementare.

Totodată, textul preconizat trebuie să stabilească cu exactitate dacă se referă la personalul activ (*care își păstrează drepturile până la momentul încetării funcției*), la personalul care se pensionează sau la personalul deja pensionat (*care la data pensionării a avut statut de cadru militar*).

27.3. La **pct. 3**, norma propusă pentru **art. 33¹ alin. (1)**, referitoare la interzicerea participării „*în orice fel a serviciilor de informații, contrainformații și a celor asimilate acestora la efectuarea oricăror acte de procedură judiciară*” nu este suficient de clară și nu este corelată cu dispozițiile rămase nemodificate ale art. 13 teza a doua din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, potrivit cărora „*organele Serviciului Român de Informații pot fi desemnate organe de cercetare penală speciale conform art. 55 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, conform prevederilor art. 57 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală*”.

Este necesară, de aceea, reanalizarea soluției legislative propuse.

27.4. Întrucât normele propuse pentru **art. 33¹ alin. (2)–(4)** vizează ocrotirea relațiilor sociale referitoare la înfăptuirea actului de justiție, apreciem că incriminarea ar trebui prevăzută în cuprinsul titlului IV din partea specială a Codului penal.

Menționăm că, pentru previzibilitatea reglementării, norma ar trebui să prevadă elemente care să circumstanțieze cu claritate sfera faptelor care constituie infracțiune, simpla referire la „*influențarea în orice mod*” nefiind suficientă în acest sens.

În plus, referirea expresă la săvârșirea faptei de către „*angajați sau colaboratori din cadrul serviciilor de informații, contrainformații și a celor asimilate acestora*” apare ca superfluă și trebuie eliminată, întrucât, potrivit textului, fapta constituie infracțiune dacă este săvârșită de orice persoană.

27.5. Prin referirea generică la interzicerea participării serviciilor de informații la „*efectuarea oricăror activități cu caracter politic, economic și mediatic*”, dispozițiile **art. 33² alin. (1)** nu întrunesc cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate specifice normelor juridice. Se impun reanalizarea și reformularea textului, cu atât mai mult cu cât, potrivit alin. (6) al art. 33², nerespectarea interdicției constituie infracțiune.

27.6. Cu privire la norma preconizată pentru **art. 33² alin. (2)**, semnalăm caracterul redundant al textului, având în vedere că prin alin. (1) s-a propus o interdicție generală, iar prin utilizarea sintagmei „*efectuarea oricăror activități cu caracter economic*” se includ și activitățile la care se referă norma în discuție.

27.7. Referitor la textul propus pentru **art. 33² alin. (4)**, propunem revederea textului și înlocuirea termenului „*câștiguri*” și a sintagmei „*vor fi vărsate*” cu expresii proprii legislației din domeniul financiar și fiscal.

28. La **art. 24**, prin care se aduc modificări asupra Legii nr. 14/1992, cu modificările și completările ulterioare, semnalăm următoarele:

28.1. Având în vedere că la **pct. 6** se preconizează abrogarea primului alineat al **art. 29**, semnalăm că rămâne în vigoare norma de la alineatul următor, care vizează personalul militar transferat de la Ministerul Apărării Naționale, de la Ministerul Afacerilor Interne sau din alte sectoare de activitate. Ținând seama că toate modificările propuse au ca scop

demilitarizarea instituției, apreciem că se impune reanalizarea situației personalului militar transferat de la alte structuri.

28.2. La **pct. 8**, cu privire la norma propusă pentru **primul alineat al art. 42**, se impune reanalizarea utilizării sintagmei „*pentru funcționarii Serviciului Român de Informații*”, prin raportare la scopul și modul de utilizare a mijloacelor materiale enumerate.

28.3. Semnalăm faptul că, deși unul dintre obiectivele principale ale modificărilor propuse este demilitarizarea Serviciului Român de Informații, în corpul Legii nr. 14/1992 rămân mai multe prevederi referitoare la statutul de militar al personalului. Exemplificăm în acest sens **art. 33 și 37**. În aceste condiții, apreciem că este necesară o revedere a tuturor intervențiilor legislative propuse, în corelare cu restul normelor rămase nemodificate, pentru a se evita crearea unor dificultăți de interpretare și aplicare a legii.

29. La **art. 25**, prin care se aduc modificări asupra Legii nr. 1/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, semnalăm următoarele:

29.1. La **pct. 6** semnalăm că prin modificarea propusă se anulează posibilitatea realizării unor categorii de venituri care rămân prevăzute la **art. 21 alin. (1)**. Pentru acest motiv se impune reanalizarea normei propuse și corelarea ei cu celelalte prevederi ale legii.

29.2. Semnalăm faptul că, deși unul dintre obiectivele principale ale modificărilor propuse este demilitarizarea Serviciului de Informații Externe, în corpul Legii nr. 1/1998 rămân mai multe prevederi referitoare la statutul de militar al personalului, exemplu în acest sens fiind **art. 17 și art. 19 alin. (2)**. Este necesară, de aceea, revederea tuturor intervențiilor preconizate, pentru a se evita crearea unor dificultăți de interpretare și aplicare a legii.

30. La **pct. 2 al art. 26**, prin care se aduc modificări Legii nr. 92/1996, cu modificările și completările ulterioare, semnalăm că prin modificarea **art. 12 alin. (1)** se stabilește că personalul instituției este format exclusiv din salariați civili, dar la **art. 6** rămân în vigoare prevederi referitoare la cadrele militare. Apreciam că este necesară o revedere a întregului ansamblu de intervenții legislative propuse, în corelare cu normele rămase nemodificate, pentru a se evita crearea unor dificultăți de interpretare și aplicare a legii.

31. La **art. 27**, prin care se aduc modificări Legii nr. 191/1998, cu modificările și completările ulterioare, semnalăm următoarele:

31.1. Semnalăm că, deși prin modificarea propusă la **pct. 1** asupra **art. 1 alin. (2)** se elimină structura militară a instituției, rămân neschimbate prevederile **art. 11**, care stabilesc, printre altele, existența unui *stat major*, entitate exclusiv militară. Se impune, de aceea, corelarea celor două norme, precum și a altor prevederi care ar putea crea dificultăți de interpretare și aplicare a legii.

31.2. Modificarea propusă la **pct. 3**, respectiv abrogarea lit. d) și e) ale art. 14, trebuie să atragă, pe cale de consecință, și modificarea prevederilor de la lit. f), având în vedere că textul vizează consemnarea rezultatelor activităților prevăzute la lit. d) și e). Se impun revederea și corelarea normelor propuse cu cele rămase nemodificate din actul normativ de bază.

31.3. Referitor la textul propus la **pct. 8** pentru **art. 29 alin. (1)**, semnalăm că norma preconizată reia, parțial, dispozițiile **art. 20 alin. (1)** cu privire la obligația păstrării secretului de stat și a celui de serviciu de către personalul civil din Serviciul de Protecție și Pază. Or, potrivit art. 16 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași*

reglementări **în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative**". Pe cale de consecință, se impune eliminarea intervenției de la pct. 8 asupra art. 29 alin. (1) și modificarea art. 20 alin. (1) în funcție de intenția de reglementare.

32. Cu privire la organizarea normelor propuse pentru art. 28, sugerăm că, date fiind importanța reglementării și obiectivele urmărite, prevederile de la alin. (1) să se constituie într-un articol distinct, marcat ca art. 28, iar prevederile de la alin. (2) să fie preluate într-un alt articol, marcat ca art. 29. Prin urmare, articolele subsecvente vor fi renumerotate în mod corespunzător

33. Referitor la intervențiile aduse la **actualul pct. 2 al art. 28** asupra Legii nr. 45/1994, cu modificările și completările ulterioare, semnalăm următoarele:

33.1. Relevăm că normele propuse la **actualele lit. a) și b)** sunt contradictorii, deoarece situează Garda Națională atât în cadrul forțelor destinate apărării, alături de forțele armate, cât și ca parte componentă a forțelor armate. Se impune eliminarea normei propuse la actuala lit. a) pentru art. 10.

33.2. Cu privire la norma propusă la **actuala lit. c)** pentru **art. 12¹ alin. (1)**, semnalăm că definirea Gărzii Naționale ca parte a sistemului național de apărare poate fi susceptibilă de a avea un caracter echivoc, prin raportare la prevederile art. 6 din actul normativ de bază și la cele ale normei propuse la actuala lit. b). Este necesară, de aceea, reconsiderarea soluției legislative preconizate.

33.3. În acord cu exigențele normelor de tehnică legislativă referitoare la sistematizarea conținutului actelor normative, recomandăm ca textul propus pentru **alin. (2)** să fie eliminat, urmând ca norma propusă să fie promovată prin legea care va

reglementa organizarea și funcționarea Gărzii Naționale, iar norma de la **alin. (3)** să fie introdusă, ca dispoziție generală, în cadrul art. 28, prin care se instituie Garda Națională, sub formă de alineat distinct.

34. În legătură cu **titlul capitolului V „Dispoziții finale și tranzitorii”**, pentru a respecta structura actelor normative prevăzută de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dar ținând cont și de faptul că în subsidiar sunt redactate doar norme care aparțin dispozițiilor finale, este necesară reformularea acestuia potrivit materiei pe care o cuprinde. Totodată, potrivit exigențelor de tehnică legislativă, un capitol trebuie să fie alcătuit din mai mult de un singur articol.

Privitor la **actualul art. 30**, precizăm faptul că acesta cuprinde două situații distincte — intrarea în vigoare și abrogarea dispozițiilor contrare — care nu pot fi redactate într-un singur element structural. Totodată, privitor la formularea din debut, „*prezenta lege intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României*”, amintim prevederile art. 78 din Legea fundamentală, care reglementează aceeași situație. De asemenea, partea finală a normei este în dezacord cu prevederile art. 65 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora, în vederea abrogării, dispozițiile normative vizate trebuie determinate expres, prin menționarea tuturor datelor de identificare a acestora. Pentru acest motiv, recomandăm fie reformularea textului, urmând să se precizeze toate datele de identificare ale dispozițiilor normative vizate a fi abrogate sau modificate în mod corespunzător, fie eliminarea textului din cuprinsul propunerii legislative.

PREȘEDINTE
FLORIN IORDACHE

București, 15 septembrie 2021.
Nr. 743.

DECLARAȚIE

— extras —

Subsemnații:

Chitic Mircea-Victor-Daniel,
Rosca-Stanescu Sorin Stefan,
Șerbănescu Ilie-Sorin,
Dume Cătălin-Daniel,
Marinoiu Ion Gabriel,
Alecua Mariana,
Coman Elena Ioana,
Maior Florina,
Dragomir Iulian,
Mirea Calin Eusebiu,
Maior Lazar Dorin,

Bibby Angela-Iuliana,
Negrotă Angela,
Joseanu Ciprian-Flaviu,
Cochină Luchian-Florin,
Deseaga Cristian Alexandru,
Cuclea Ionica,
Tănase George,
Iancu Liliana-Florina,
Florescu Radu-Alexandru,
Capsali Pericle-Iulian,
Serb Horatiu Alexandru,
Biro Daniel Razvan,

având calitatea de alegători, declarăm prin prezenta, pe proprie răspundere, cunoscând prevederile art. 326 Cod penal, cu privire la falsul în declarații, că înțelegem să ne constituim într-un comitet de inițiativă legislativă având drept scop promovarea unui proiect legislativ întocmit în temeiul art. 74 din Constituție având titulatura „Legea suveranității” sau „Legea pentru protejarea interesului superior și suveran al Poporului și cetățeanului român” în condițiile prevăzute de Legea nr. 189/1999, republicată, privind exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni.

Scopul inițiativei

În temeiul art. 2 alin. 3 din Legea nr. 189/1999 declarăm că scopul inițiativei legislative este restaurarea suveranității și a stării de drept, astfel cum sunt acestea prevăzute de articolul 1 alineatul 1 din Constituția României. Unicitatea reglementării în materia suveranității naționale este concretizată prin modificări ale unor reglementări în materii conexe, indispensabile realizării scopului urmărit. Aceste modificări se constituie în mijloace prin care se consolidează suveranitatea și starea de drept în România. Proiectul legislativ pleacă de la rigoarea constituțională conform căreia suveranitatea aparține poporului român și că aceasta se fundamentează pe patru piloni: 1) întărirea și garantarea drepturilor și libertăților cetățeanului, precum și a suveranității și siguranței statului român, 2) protejarea și asigurarea unui mediu sănătos care să permită dezvoltarea și traiul normal al cetățeanului, 3) maximizarea beneficiilor cetățeanului obținute de pe urma bogățiilor naturale ale țării și, în general, al mediului economic, văzute ca mijloace de dezvoltare socioeconomice și 4) consolidarea sistemului național de apărare, sistem care urmează să fie eficientizat și

subordonat exclusiv voinței poporului și având ca unic scop garantarea suveranității, independenței și a unității statului, a integrității teritoriale a țării și a democrației constituționale, cu respectarea dispozițiilor art. 118 din Constituția României.

De asemenea, declarăm în mod expres că nu încălcăm prevederile art. 2 alin. 2 din Legea nr. 189/1999, republicată, privind exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni, și anume că nu suntem persoane alese în funcție prin vot universal, nu suntem membri ai Guvernului, nu suntem persoane numite în funcție de prim-ministru sau persoane care nu pot face parte, potrivit legii, din partide politice.

Declarăm, totodată, că ne-au fost aduse la cunoștință dispozițiile art. 2 alin. 3 din Legea nr. 189/1999, republicată, privind exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni, referitoare la faptul că răspunderea pentru conținutul prezentei declarații este cea prevăzută de lege pentru înscrisurile oficiale.

Din prezenta declarație fac parte integrantă textul inițiativei legislative și expunerea de motive.

Redactată de părți și autentificată la Societatea Profesională Notarială SEVEN de NOTAR PUBLIC COSMA ANDREEA, astăzi, data autentificării.

Declaranți,

Semnătură indescifrabilă s.s. Chitic Mircea-Victor-Daniel,
Semnătură indescifrabilă s.s. Rosca-Stanescu Sorin Stefan,
Semnătură indescifrabilă s.s. Șerbănescu Ilie-Sorin,
Semnătură indescifrabilă s.s. Dume Cătălin-Daniel,
Semnătură indescifrabilă s.s. Marinoiu Ion Gabriel,
Semnătură indescifrabilă s.s. Alecu Mariana,
Semnătură indescifrabilă s.s. Coman Elena Ioana,
Semnătură indescifrabilă s.s. Maior Florina,
Semnătură indescifrabilă s.s. Dragomir Iulian,
Semnătură indescifrabilă s.s. Mirea Calin Eusebiu,
Semnătură indescifrabilă s.s. Maior Lazar Dorin,
Semnătură indescifrabilă s.s. Bibby Angela-Iuliana,
Semnătură indescifrabilă s.s. Negrotă Angela,
Semnătură indescifrabilă s.s. Joseanu Ciprian-Flaviu,
Semnătură indescifrabilă s.s. Cochină Luchian-Florin,
Semnătură indescifrabilă s.s. Deseagă Cristian Alexandru,
Semnătură indescifrabilă s.s. Cuclea Ionica,
Semnătură indescifrabilă s.s. Tănase George,
Semnătură indescifrabilă s.s. Iancu Liliana-Florina,
Semnătură indescifrabilă s.s. Florescu Radu-Alexandru,
Semnătură indescifrabilă s.s. Capsali Pericle-Iulian,
Semnătură indescifrabilă s.s. Serb Horatiu Alexandru,
Semnătură indescifrabilă s.s. Biro Daniel Razvan

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,

e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

